

XII. évf. 19. sz.
Timișoara, 1934 május hó 8

Ara: 20 lei, 12 dinár, 4 ckor. Párisban 3 franc
Berlinben 50 Pf. Magyarországon 1 Pengő, 1 Silling

Olvasza el

ezt a számot, bizonyára tetszeni fog Önnek. Ha megszerette, rendelje meg, minden héten diskkrét csomagolásban megkapja.

Előfizetési ára negyed évre :

Magyarországon	Pengő 10
Csehszlovákiában	Kc. 50

Megrendelés esetén közöljük, hogy az előfizetési díj hol fizethető le.

Ez a hely a Mia Krém számára van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerésztárában, Timișoara-Fabrik kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA-KRÉM-nek nem kell már reklám.

Tuvicsák

kalapszalón

Timișoara, II. Háromkirály.u. 1. (Duschnitz mellett)

Tavaszi kalapujdonságok, mélyen leszállított árban
Legújabb **selyem** modellek. Alakítások és javítások soron kívül, meglepő olcsó árak mellett!
Érdeklődők tekintsek meg az üzletet vételkényszer nélkül.

„DACIA“ kávéház és étterem

Timișoara, Gyárváros

Esténként zene, szolid, polgári árak!

Brummerton-Boy

Telefon 17-24

Timișoara I. Str. Mercy 1.

Elintéz mindent gyorsan és pontosan
Utlevél és Vízum iroda

Állandó kurírszolgálat

Ha szép akar lenni, használjon

Kalka-féle

Liliomtej-krémet

Liliom-pudert

Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros

Hajfestést

bármely színre garancia mellett vállal

Todorov Pál

hajfestő és női fodrász

Timișoara, Belváros, Rezső ucca

Elsőrangú víz és vasondolás

Férfi és női manikűr

Károlyi József

uri fodrász, manikűr

Timișoara, Belváros, Mercy ucca 6.

Hajvágás hölgyek számára is.

Dolly

krém

puder

szeplővíz

Legszebb ajándék! Gyártja:

Roth Jenő gyógyszerész

Timișoara, III. Dózsa és

Pósta ucca sarkán

Szerkesztőség és kiadóhivatala

Zimisoara, Gyárváros,
Vadászerdei alé 54

Hirdetési tarifa:

Hasábmiliméterenként 4 lei,
apróhirdetés szavanként 6 lei
Külföldi hirdetési díjak előre
fizetendők.

Előfizetési árak negyedévre

Romániában	240 lei
Csehszlovákiában	50 Kc.
Jugoszláviában	100 Di.

Külföldön máshol egynegyed évre
300 lei, mely összeg postautal-
ványon a kiadóhivatal címére
küldendő be.

A szerkesztőség kéziratokat nem
ad vissza és nem őriz meg.

— Megjelenik minden héten, kedden —

Szerkeszti: **Dinnyés Árpád**

Szexszuális abnormitások és büntettek

Irla: Dr. Erich Wulffen

II. Szatiriázis és nimfománia

A szexszuális tulérzékeny-
ség beteges állapotát a férfi-
nél szatiriázisnak, a nőnél
nimfomániának nevezik. —
Előbbi ritkább, az utóbbi gya-
koribb, különösen a klimak-
tériumban, sőt aggkorban is.
„Itt a lényeg a szexszuális
szféra tulérzékenysége. A fan-
tázia csak szexszuális képek-
kel foglalkozik, az érzéki csa-
lódásokig és igazi hallucina-
torius deliriumig. A képzetek
kéjes hangsúlyozása nagyon
felfokozott. Többnyire a geni-
táliák is állandó duzzadás-
ban vannak. A szatiriázisban
szenvedő férfi minden áron
koitusra törekszik; faut de
mieux onanizál vagy sodo-
mál. A nimfomániákus nő
exhibícióval vagy kacér moz-
dulatokkal igyekszik férfiakat
fogni, ilyenek láttára nagy
szexszuális izgalomba jön,
melyet imitáció koitussal vagy
masturbációval elégít ki. A
szexszuális tulérzékenység
nem mindig az ösztön kielé-
gítésére irányuló módon nyil-
vánul. Főleg nőknél klinikai
egyenértékeknek kell ven-
nünk: a hajlamot a kacér-

ságra, férfitársaság keresését,
más nők szexszuális gyanu-
sítását, szépitőszerek tömeges
használatát, házassági és
egyéb botrányok folytonos
feltárlását. Az orvossal szem-
ben a nő folyton érinti a
szexszuális sférát, terhesség-
ről beszél, ginekológiai vizs-
gálatok szükségességéről, ne-
héz vizeletet szimulál, a vizs-
gálatnál minél többet árul el
a bájaiból.” (Krafft-Ebing)

Szatiriázis (a mitológia kecs-
kelábu kéjencei után így ne-
vezve) és nimfománia nem
perverzítások, hanem beteges
állapotok. A szatiriázis be-
tegség okai a genitáliákban
vannak; a betegek nem örök-
lékenyen terheltek, vagy de-
generáltak. Tulzott onánia
az idegrendszer beteges haj-
lama mellett szatiriázishoz
vezethet. Kantharidák fo-
gyasztása átmenetileg szintén
előidézheti. Szatiriázis és nim-
fománia mint morális vagy
fizikai sokkok következménye
is felléphetnek, egy esetben
mint nyakra esés követke-
zménye lépett fel. Tüdővész és
alkoholizmus is szerepet játsz-
hatnak.

Egy 70 éves aggastyán egy
fiatal leányt vett feleségül,
akivel 24 óra alatt 10, 15-
ször végezte el a nemi ak-
tust. Ez az állapot három hó-
napig tartott.

A női nem nimfomániájá-
nál is csillapíthatatlan a vágy
a nemi élvezet után. Egy
hölgy, aki akármilyen férfi
megpillantására heves nemi
izgalomba jött, hogy önma-
gától megvédje magát, a kellő
pillanatban mindig bezárkó-
zott, amíg meg nem nyugo-
dott. Végre mindenkinek át-
engedte magát, de nem talált
kielégülést, amíg tébolydába
került. (Magnan). Öt gyermek
anyja nemi vágya miatti két-
ségbeesésében öngyilkosságot
kísérelt meg, s mikor ez nem
sikerült, tébolydába ment,
melyet nem mert többé el-
hagyni. Egy nimfomániákus
nő klitorisának operatív kiir-
tásakor polluciót kapott. (Man-
tegarza), egy prostituált he-
gyes kondylomoknak a geni-
táliáiról való operatív eltávo-
lításakor kéjérzetet kapott.
Egy hölgy a speculum beve-
zetésekor, a fájdalom elmu-
lása után, boldog, kéjes el-

ragadtatásba merült. (Réti) Egy ismert berlini énekesnő hasonló kéjes szándékból tejüvegből való fürdőspeculumot alkalmazott. Egy, a legjobb társaságból való berlini hölgy étkezéseknél az asztalkendő védelme alatt férfiszomszédjának nemi részeihez nyult (Merzbach). Tüdővészesek nem ritkán még a haláluk előtti estén kétszerháromszor is elvégzik a koitust.

Egy utazó Triestből Wienbe utazva, Brucknál elhagyta a vonatot, a városon át egy közeli faluba ment s itt egy magányosan élő 70 éves öregasszonyon erőszakos kísérletet követett el. A férfi 45 éves volt, házas, egy gyermek apja. 14 évétől kezdve onanizált. 17 éves korában érintkezett először nővel. Azt állította, hogy vágyódott egy nő után, junius közepétől július 7-ig — a tett napjáig — nem érintkezett nemileg; a vasuti kocsi forrósága, a vasut lármája megzavarta, nem bírta tovább a nemi izgalmat. Erre kiszállott, szemei előtt köd volt, így került a városból a faluba, ahol meglátta az asszonyt s nemi részét lemeztelenítve, átölelte. (Krafft Ebing.)

A nimfománia házasságtörésekhez, prostitúcióhoz, vérfertőzéshez, gyermekeken elkövetett erkölcsi vétségekhez, stb. is vezethet.

Egy 22 éves leány a saját apját igyekezett koitusra csábítani; egy fiatal anya kéjlegsből a saját 12 éves leányát deflorálta az ujjának bevezetésével a hüvelybe.

Egy 8 éves leányka már negyedik éve adta át magát nemileg 6—12 éves fiuknak és kijelentette, hogy ő ezt nem tudja nélkülözni. A nimfománia könnyebb esetei Forel,

Moll, stb. szerint hipnózissal gyógyíthatók; nehéz esetekben az orvos tehetetlen.

Forel említi egy csinos, rendkívül erotikus leányt, aki derék férfihez ment feleségül, de ez nemileg nem elégítette ki s ezért vele szemben hideg maradt. Férjének egy barátjával szökött meg, aki teljesen kielégítette. Mikor kedvesével bálba ment s egy meglehetősen csunya férfivel táncolt, aki közben véletlenül a lábára lépett, ettől nagyon intenzív orgazmust érzett, amely majdnem az esztét vette el.

Egy tulérzékeny férfi nagyon szép és derék nőt vett el feleségül. Bensően szerette az asszonyt, élénk nemi érintkezést folytatott vele s mégis sokszor volt hozzá hűtlen. Kétségbeesésében Forelhez ment, hogy hipnotikus kezeléssel enyhítse boldogtalan poligám ösztönét, mely annyira kinozta.

Egy 22 éves csinos, gazdag leány intenzív szexszuális ingerlékenysége miatt nem tudott tartózkodni a masturbációtól. Amellett férfikkal szemben olyan válogatós volt, hogy nem tudta magát házasságra elhatározni és inkább az onániánál maradt.

A szexszuális szatirnak nimfomániákus nővel való látszólag célszerű házasságáról Forel nagyon lebeszél. Az ilyen házasságból való gyermekeknél a már a szülőknél fokozott nemi ösztön annyira túlfokozódhatik, hogy a leányokból prostituáltak lesznek, a fiuk már gyermekkorukban paradoxan hyperästetikusak és gyakran fegyházba kerülnek.

Näcke a Neur. Zentralblattban (1909 No. 5.) értesít négy kasztrálásról, melyeket a tul-

ságos libidó gyógyítására végeztek. Egy 25 éves epileptikus leány határozott nimfomániában szenvedett, törvénytelen gyermekei epileptikusok és hülyék voltak. Miután azt akarta, hogy az intézetből elbocsássák, a saját és a hatóságok beleegyezésével egy gynecológus kasztrálta. Félév óta megkeresi a kenyerét és állapotával meg van elégedve.

A második eset egy 36 éves gyengeelméjű leányra vonatkozik, két törvénytelen gyermekkel. Miután az intézetből távozni akart, mindenki beleegyezésével őt is kasztrálták.

Pszichikailag abnormis férfi, 31 éves, hazug, betegesen fokozott libido, delirium tremensben megbetegedett, végül kiskorúakkal elkövetett erkölcstelen cselekmények miatt megfigyelés céljából a menhelyre került. Miután a szatiriázis nem akart javulni, maga kérte a herélést, melyet az érdekeltek beleegyezésével végre is hajtottak rajta. A szatiriázis eltűnt és nemi vétkeket többé nem követett el. Ugyanigy követelte a herélést egy tulságos libidóban szenvedő homoszexszuális ember, aki kiskorúakkal elkövetett erkölcstelen cselekmények miatt ismételtén ült fegyházban és tébolydában is volt és most már önheréléssel fenyegetődzött. Az operáció után azt állította, hogy régebbi abnormitásától megszabadult. Näcke megjegyzi, hogy ezekben az esetekben az illetőket könnyű volt a javasolt operációra rábeszélteni, miután megvilágították előttük, hogy a potencia coeundi azért megmarad és csak a nemző képességüket veszítik el.

Béby eltévedt

Részlet Győri Illés István „Honny soít qui mal y pense” c. művéből.

Béby mindössze tizenhétéves volt, amikor egyszer véletlenül betévedt egy legénylakásba. Maga sem tudta, hogy jutott be oda, csak azon vette észre magát, hogy már bent van a szobában, amelynek levegője bódító illatoktól terhes s ahol az er nyős lámpa világánál egy barna, markánsarcu férfi ül lila pizsamában. Ismerle ő már azelőtt is a pizsamát, de egy eleven férfin, egy elegáns legénylakás tulajdonosán, még nem látott pizsamát.

Megállt a szoba közepén és hallgatott. Hallgatott még akkor is, amikor a pizsamás férfi felállt az íróasztal mellől és hozzásietett:

— Édes kicsi kölykőm, tudtam, hogy egyszer mégis csak el fogsz jönni hozzám, — mondotta és már le is vette fejéről a kis piros filckalapot.

— Kérem nekem menni kell. — szepegte a kicsike, de a likőr már elő is került a vitrinből és ott aranylott a kis pohárkában crême de cacao.

— Igyunk kicsikém, hisz egész el vagy sápadva s ez a likőr jó arcszint csinál — szólott a pizsama és Béby akarat nélkül engedelmeskedett. Gépies mozdulattal emelte fel ajkához a likörös poharat.

A második pohár már könnyebben ment — úgy, hogy a pizsamás elérkezettnek látta az időt, kibontani egy pezsgős palackot, miután némi édességgel kínálta meg drága vendégét. — Amikor az első pohár pezsgőt felhajtotta, megszólalt az eddig hangtalan kisleány:

— Én szeretem a pezsgőt, olyan csiklandozó ize van. Ugye maga mindig ezt iszik?

A pizsamás mosolyogva bólintott, majd megcsókolta Bébyt a száján.

— Kérem engem még senki sem csókolt meg a számon — mondotta ijedten a kisleány — s a mamám azt mondotta, hogy csak a vőlegényemnek szabad hagyni a számát.

— Ugy van kicsikém, most én vagyok a le vőlegényed, tehát nekem szabad. Igyál édes — biztatta a kisleányt — ez most a mi nászéjszakánk és ilyenkor illik egy kicsit becsipni. És a kicsike engedelmeskedett s a pezsgő hatása mindjobban érezhetővé vált. Az előbb még félénken csacsogó kisleány szaporán csicsergő madárka lett, aki lángoló arccal sürte, hogy az izgatott férfiujjak felnyissák bluzát és kihuzzák onnan a merészen feszülő rózsás kis kebleket. Amikor mellére tapadt a lihegő férfiszáj, valami forró bizsergés futott végig, amelyet eddig még soha nem érzett. Ez a hosszú, perzselő csók ragyogó fényűvé tette a két égszínkép leányszemet. Nem tudta, hogy kell viselkednie ilyenkor, hát hallgatott.

Csak akkor szólalt meg, amikor a pizsamás férfi lefekette őt a szelontra és csókolgatni kezdte.

— Bácsi, mit csinál, nem szabad! — majd mámorba halkuló hangon folytatta — jaj éget a szája... hagyja már abba!

— De a forró férfijak nem akart leválni a fehér husról, hanem egyre feljebb siklott, ameddig csak lehetett s olyan vad hévvel itta, szürcsölte a fiatal leánytest mámorító illatát, hogy Béby nyöszö-

rögni kezdett. A tüzes férfiszáj vad lihegése összefolyt a halk nyöszörgéssel s a pizsamás egy vad mozdulattal rántotta le Béby testéről a kis puladelt s ott feküdt tehetetlenül a fiatal test meztelensége a vadul forgó férfiszemek előtt.

Béby kis kezeivel eltakarta az arcát, mert semmit sem akart látni abból, ami történik. Nagyon félt és remegett, de mégis megadta magát sorsának, amely most egy pizsamás férfi karjaiba dobta. Mire feleszmélt, már csak egy forró, lihegő szájat érzett az arcán és valami különös, csiklandozó érzést... A csiklandozás nem sokáig tartott, mert egyszerre csak egy hasító, éles fájdalom nyilallott a csipőjébe és egy halk sikoly hagyta el az ajakát. Ki akart siklani, de két erős kar huzta, szorította magához. Könyörögni kezdett:

— Jaj, hagyjon, nagyon fáj!

— Mindjárt édes — hörögte a férfi — mindjárt, az enyém vagy édes... édes... drága...

Az ijedtség józanít s így Béby is csakhamar kijózanodott, amikor a pizsamás abbahagyta a kizáró és pilyeregni kezdett. Fuldokló csókokkal záritotta le a pizsamás az elrablott ártatlanság könnyeit, majd lassan öltöztetni kezdte a szipogó kisleányt. — Gyűrőt ruháját avatott kézzel simította ki, összeborzolt fűtjeit rendbehozta és a kis filckalapot a kisleány kezébe adta:

— Most menj kicsikém, mert a mamád már bizonyosan nyugtalankodik miattad. — Majd holnap ilyenkor megint gyere el, most már nem fog fájni semmi.

Béby kezében a kis filckalappal csak állott ott a szoba közepén, mint aki nem tudja, hogy mi történt vele. Halkan szólalt meg:

— Bácsi kérem, adjon még egyet abból a cukorból...

Divatszalon

A rejtélyes női törzs

Szimat, a közismert zseniális detektív a chaiselongeon hevert és tekintete a plafond cirádáin ténfergett, amikor szobája ajtaja hirtelen felpattant és egy kövér úr szuszogott be rajta felindulástól piros arccal.

— Uram — dadogta az idegen és mély lélegzetvételének szőrcsörei harsantak fel — Csepák Vendel vagyok.

— Örvendek — felelte Szimat egykedvűen és nem mozdult a fekvőhelyéről.

— Rejtélyes eset hozott önhöz, mester — folytatta a kövér Csepák.

A rejtély szóra mint a rugany pattant fel Szimat és arca barátságosra derült.

— Beszéljen uram! — mondta hevesen.

Csepák Vendel szaporán kezdte ontani a szót.

— A Fogantyu utca 26. szám alatt lakom a feleségemmel, Csipetke Amáliával, leányommal Eufrozinával, aki már eladókorban van és hétéves fiammal, Adalberttel, aki mellé egy tizenhétéves nevelőnőt Briccska Evelint vettem fel. Lakik még a házamba egy Rűcsük Balázs nevű mindenese legény. Boldog családi életet élttem — sóhajtott Csepák — melyet még az apró összezördülések bárányfelhői sem zavartak.

Az ömlengésben terjengő elbeszélés Szimatot kezdte türelmetlenül tenni.

— A tárgyra uram — sürgette Csepákot, aki erre fájdalmasra torzuló arccal folytatta:

— Tegnap délután átmentem a nevelőnő szobájába, mely feleségem hálószobájával szomszédos. A félhomályban az első pillanatban tájékozatlanul botorkált a tekintetem, de amikor az üresnek vélt szobában félrehúztam a napsugárakat elfojtó függőnyt és szétnéztem, a megdöbbenéstől hátratántorodtam.

— Hátratántorodott — kapaszkodott bele utolsó szavába a detektív, — akit az ideges kíváncsiság fojtogatott.

— Hátra — ismételte Csepák — mert a pamlagon hevert Briccska Evelin.

— Meggyilkolva — horkant fel Szimat.

— Gar ka Spur — tört ki Csepák a germán eredet. — Nem volt az kérem meggyilkolva, de olyan állapotban volt mely minden hajam szálát égnek borzolta.

— Beszéljen, beszéljen — sisseregtek a detektív szavai.

Csepák Vendel szemében az átélte izgalmak utórezgése vibráltak, amint vontatottan kiejtette e szavakat:

— Briccska Evelinnek csak a láb nélküli törzse hevert a pamlagon.

Mély csönd szakadt a szobára, melyben két férfi: a detektív és Csepák nehéz lélegzete lihegett.

— A törzs — dadogta Csepák.

— A törzs — ismételte a detektív, akinek a tekintete e pillanatban olyan üres volt, mint egy dijnok zsebe a hó végén.

— Nos és? — riadt fel egyszerre Szimat súlyos elmélázásából.

Csepák bamhán nézett maga elé, miközben így beszélt tovább:

— A törzs csonka volt és lepel nélkül való.

— Ah! — szisszen fel Szimat és egyszerre újból csupa fül lett — majd hozzátette: — És vérnyomok nem voltak?

— Nem jelentette ki Csepák hátrazottan. — Vérnyomoknak nyoma sem volt és Briccska Evelin szégyenlősen nézett reám.

— Tehát eszméletlenül volt a szerencsétlen.

— Annál — felelte Csepák. — Sőt úgy vettem észre, hogy nincs tudatában borzalmas helyzetének.

Szimat sebtiben kabátot rántott magára és lázas gyorsasággal vonszolta le a lépcsőkön kövér kliensét. Lenn kocsiba vágta magukat és Szimat odakiáltotta a konflis vezérének:

— Fogantyu utca 26.

Briccska Evelin még mindig abban a helyzetben hevert a pamlagon, ahogyan Csepák találta.

A titkos rendőr némi jóleső érzéssel legeltette szemét a szép lányon, akinek idomai eltekintve a különös csonkaságtól, szemet simogatóak voltak.

— Mondja lányom — szólt hozzá atyai lágyasággal — mi történt magával.

A nevelőnő elfordította a fejét és nem válaszolt.

Szimat nézte nézte, homloka mély ráncokba türemlett, majd valami

hirtelen született öröm világolt a vonásában.

— Hivják be Rűcsök Balázst — adta ki a parancsot Szimat.

Deli legény állított be a szobába Evelin és Balázs tekintete összevillant és mindkettőjük arcát hirtelen pirosság lepte el.

Szimat öntelten cirógatta meg hiányzó pofaszakálát:

— Na Balázs — beszélj hát, hogy is történt.

A szolgállegény nem felelt.

— Majd én segíték csattant fel a detektív hangja. — Te ezt a lányt levetted a lábáról, azért hever most itt ilyen csonkán.

Evelin és Balázs mindent bevalótak. Csepák pedig ámulatában összezecsapta a kezét.

Szép család

Biró (a vádlotthoz): Nős?

Vádlott: Közös háztartásban élek egy nővel.

Biró: Micsoda számár beszéd. Hát férfivel is lehet.

Vádlott: Hogyne! A nővérem egy férfivel él közös háztartásban

Félreértés

A leány: Én félek magától, hogy neveletlenkedni fog. De ha megígéri, hogy jó gyerek lesz, akkor bejöhök egy pár percre.

A hadnagy: Legyen nyugodt, Emmike. Jó gyerek lesz.

Fenyegetés

— Képzeld, a Grün hirtelen meghalt. A fejére esett egy téglá — mondja a férj.

— Te is így fogsz járni. Az a sok cigarettázás nem vezethet jóra! — feleli a feleség. I. L.

Vasgerendák és betonvas

nagy raktár és gyári vagonszállítás

Jäger József és Péter

vaskereskedőknél

Timişoara Józsefváros, Hunyady-ut 33
Telefon 326. 52

Életművészek

Alfonzó de Ruvayez Aliceval beszélgetett, mikor egyszerre csak egy sima kis női kéz befogta a szemét és egy elváltoztatott hang a fülébe fuvalázta:

— Találja ki, hogy ki vagyok?

— Azonnal, — szólt Fonzó, kezét hátrattette, a kérdező lábához nyult, azt végigsimította és miután ujjai hamarosan magánkutatást végeztek, határozottan kijelentette:

— Maya! Te csirkefogó!

Maya édesen kacagott, szorosan a férfi hátához simult, aztán kezei végigcsusztak Fonzó uron és tulajdonába vette annak legféltettebb kincsét. Rövid séta után ujjacskái eltűntek egy percre, aztán ismét előkerültek, de nem egyedül. Maya kómiкус pukkerlit csinált vele a kacagó Mm. Oldonaes felé.

— Mit csinálsz Maya? — nevetett Alice aszszony tetetett megbotránkozással.

— Csak szellőztetem egy kicsit, nehogy megdohosodjon.

— Jó lesz ki is porolni — tette hozzá — és tenyerével, mint ahogy a porolóval szokás, csapkodni kezdte.

Alice az órájára nézett.

— Édes fiam, már féltizenegy, már pedig tíz óra után tilos a klopfolás. Ahol ugyan még egyáltalán engednek klopfolni. Mert valamire való házbán már régen tilos és vakuummal szivják ki a szőnyegekből a port.

— Alice néni, hogy neked milyen igazad van! — ezzel már elébe is került a férfinak és szemkáp-ráztató ügyességgel és a legnagyobb vakmerőséggel eljátszotta a vakuum szerepét.

Fonzó egy darabig a bűvölet mozdulatlanságában tűrt, aztán lehajolt, elkapta Maya bokáit és felemelte.

Néhány percig így körülhordozta a szobában, majd Alice ölébe lehelyezve, ijedten pillantott az órájára.

— Szent Isten, hölgyeim, megigértük Palmirának, hogy korán érte megyünk és már két óra. Gyorsan egy taxit.

*

A nagykövet dühöngve járt föl és alá. Emberevő kedvében volt, nem mert elébe kerülni senki. Előző éjjel volt a Golf Club estéje. Dertoris asszony bituriai állampolpár, benne és általa — a nagykövet felfogása szerint — Bituriát érte sérelem, amit megtorlatlanul hagyni nem lehet. Ezért magához kérére a követ jogtanácsosát és most arra várt.

Az ügyvéd nemsokára meg is érkezett. Beszélgetésük nem tartott sokáig. A nagykövet utasította: haladéktalanul keresse fel Palmira Dertorist és adja át azt az üzenetét, hogy a legnyomatékosabban felkéri őt a becsületsértési per megindítására.

Az ügyvéd Palmirát sirögörcsökben találta. Mikor nagynehezen lecsillapodott egy kicsit, legalább annyira, hogy az ügyvéd elmondhatta jövele célját, akkor kijelentette, hogy nem indít pert, mert nem tudná elviselni a tárgyalás izgalmait.

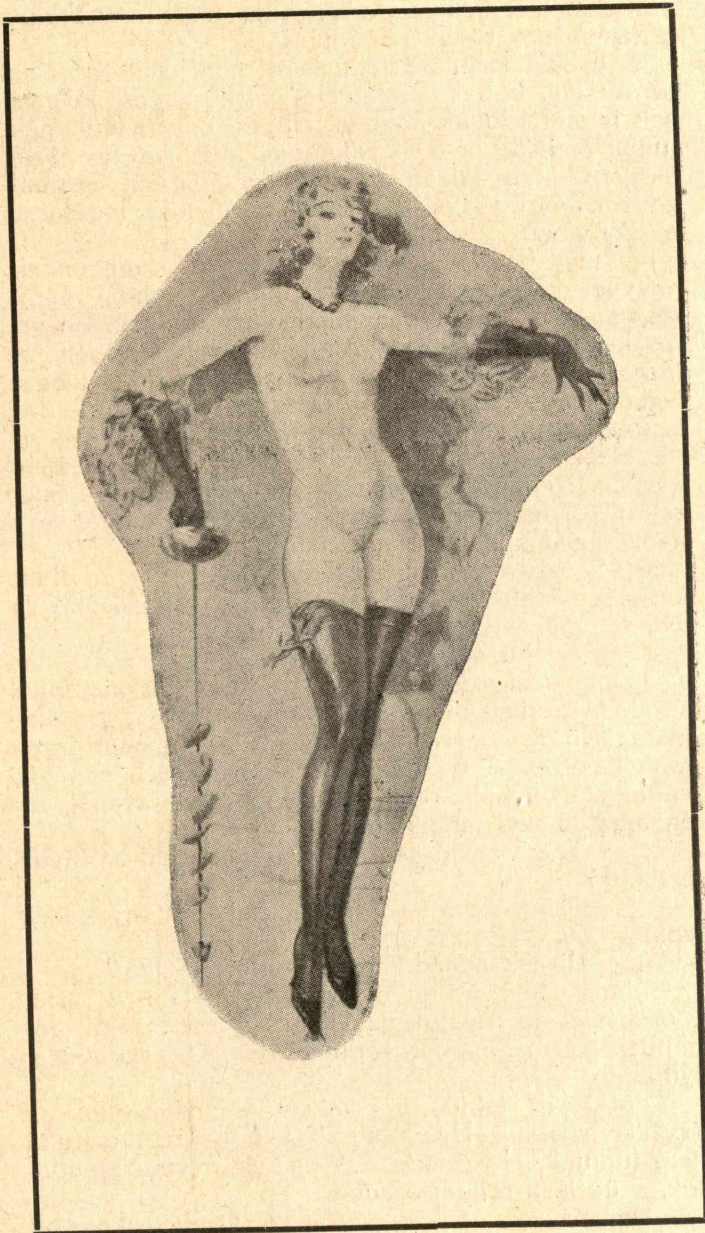
Nem ment könnyen, míg sikerült vele megértetni, hogy sem erkölcsi, sem anyagi szempontból

nem lenne tanácsos ujjat huzni a nagykövettel. És ezenfelül is a sértésről már annyian tudnak, olyan villámsebessen terjedt el a városban, hogy teljesen lehetetlenné teszi magát, ha a sértetettőt nem állítja a bíróság elé.

Palmira végre nagynehezen engedett és aláírta a per megindításához szükséges felhatalmazást. Mikor az ügyvéd bucsuzott, azt mondta neki:

— Nézze kérem, itt most magunk között vagyunk. A példátlan, a határtalan, az elképesztő szemtelenség tulajdonképpen nem abban van, amit rólam mondott. Hanem abban, hogy ezt ő, Katharina Oes merete mondani! Rólam! Aki hosszú időn át a legjobb barátnője voltam. Aki ismertem minden viselt dolgát.

— És akivel együtt játszottátok kisded játékaikat — mormogta az ügyvéd, de csak akkor, amikor már becsukta maga mögött az ajtót.

Egy férfi szerelmei

— Regény —

(24)

— Itt vagyok... végy el... gyorsan... ott állnak bent... csak én értem... megbolondítom... őket... mind... mind... legutóbb az egyik ezek közül a majmok közül... a fülembe sugta... hogy olyan melleim lehetnek... mint Vénusznak magának... azt hitte... hogy majd... majd megfogom mutatni neki... úgy mint neked... te... kutya... te... gyilkos...

Mikor aztán kitomboltuk magunkat és ő átöltözött, visszatért a társasághoz, kigunyolta még őket néhány percre, aztán mehetek haza.

Ő csak izgatószernek használta fel a szegény fickókat mindkettőnk számára. Habár erre nem is volt valami nagy szükség.

Letettem az érettségit — mellékesen szólva, nagy ügyel-bajjal, aztán leszolgáltam a gárda kürassziroknál önkéntesi évemet és utána utazni mentem. Voltam Bécsben, Párisban, Rómában, csavarogtam két hétig az országban, sőt New-Yorkba is tettem egy rövid kirándulást.

Ezeket az utazásokat leírni nem célja jelenlegi írásomnak, habár mindenféle vad, pikáns kilengések is előfordultak közben. Hiszen nők nélkül nem tudok élni, de be kell vallanom, hogy ha egy szép asszony karjai között időztem, mindig azt számolgattam, hogy vajon mennyibe fog nekem kerülni ez a szórakozás.

Nagy barátja sohasem voltam a szerelemnek, melynél sohasem szerelemről, hanem mindig pénzről van szó. És ebben minden ország, minden város leányai egyformák. Alaposan kihasználják az idegeneket, legfellebb, hogy a bécsi nőkkel még a legkönnyebb üzletet kötni. Ő azonkívül az egyedüli is, aki egy kis humort is visz bele a dologba.

Három nappal hugom esküvője előtt érkeztem haza aki egy fél évvel ezelőtt jött vissza az intézetből és nem sokkal azután eljegyezte magát egy kapitánnyal a hadügyminisztériumból.

Miközben ő nászéjszakáját ünnepelte, én Ruth karjaiban feküdtem, aki habár két évvel idősebb is lett, semmitsem veszített a tűzéből.

— Én hű maradtam hozzád, — mondta az egyik pihenési szünetben, melyre a teljes kimerültség kényszerített bennünket — esküszöm az életemre. Könnyű nem volt, az igaz — nagyon szorongattak és volt közöttük, aki veszedelmessé is válhatott volna, ha... ha nem éppen te volnál az én imádott vad farkasom.

— Tehát senki sem látott úgy? Senkisem nyult hozzád?

— Nem, nem — habár szívesen megtették volna...

— Hiszek neked. És mostantól kezdve?

Most ismét az enyém vagy, mint én a tied. Most ismét szét fogjuk szakítani egymást, mint régebben és megmámorosodunk a saját szenvedélyünkől.

Meg is tettük, megint örült orgiáit éltük az érzéki vágyaknak. Hogy sokszor napokig mozdulni sem tudtunk. Ha ezekre a jelenetekre visszagondolok, szűk lesz rajtam a ruha...

És mégsem voltam hű hozzá. Ő elég okos volt ahhoz, hogy nem kért ilyesmit.

— Te tiz évvel fiatalabb vagy, mint én, — mondta. — Nemsokára egy elvirágzott asszony leszek. Nem tudlak teljesen magamnak megtartani, minek csalassam meg magamat és adjak alkalmat kellemetlen jelenetekre. Vedd el magadnak, James, amit az élet kínál. Bolond volnál, ha meg nem tennéd! Férfi vagy, az asszonyok számára teremtve, erős, bátor, elegáns. Tudom, mégis mindig csak vissza fogsz térni hozzám.

Igaza volt. Alaposan kitomboltam magamat. Pazaroltam a pénzt és időt a löversenyen, klubban, bárokban — egyszóval: éltem egy igazi, gazdag berlini ifju életét. Néha-néha egy kis metreszt is tartottam, egy olyan kislányt a színháztól, vagy divatárus üzletből — inkább csak a hirnevem kedvéért. Mert mit nyujthattak volna nekem ezek a teremtések, akinek az eszük csak a szoknyájuk szégyéig ért? Rendszerint három négy hét után bucsut is vettem tőlük.

A társaságban is meg voltak a flirtjeim. Mindenesetre ma ez, holnap amaz. Néhány összejövetel után mindegyik untatott. Hiszen valamennyien olyan szinte egyteljesítésűek voltak. Hiuság, tetszési vágy, kicsinyesség és irigység. Talán azért láttam őket ilyeneknek, mert a Ruth mértékével mértem őket.

Milyen büszke diadalban csillogtak a szemei, mikor elmeséltem neki, hogy megint vastag vonalat huztam valamelyik kalandom alá.

— Na ugye. — mondta ilyenkor — mégis csak mindig visszajössz hozzám? Vissza kell jönöd! Hozzám, a te Ruthodhoz. Ők talán csinosabbak, egészen biztosan fiatalabbak is, de ők langyos tejet adnak neked, én pedig izzóan forró lávát.

Ezek a beszédek rendszerint azzal végződtek, hogy magáról a ruhát és átfogott ördögi tagjaival.

Igy tartott és tartott fogva engem.

Újra viszontláttam Mathildet, felséges mámort éltem át vele és visszatértem Ruthoz. Megnyertem Gabrielet és mégis találtam időt és erőt, hogy Ruth kéjserlegéből is felhabzsoljam a szenvedély italát.

Mindenesetre, mikor Gabrielet elvesztettem, úgy tűnt fel, mintha vele együtt Ruth is elvesztette volna a saját hatalmát. A seb sokkal mélyebb volt és hosszú ideig nem tudtam kigyógyulni belőle.

A legvadabb kicsapongásokban kábítottam, nyomtam el fájdalmamat. Amit sohasem tettem, leírtam magamat. A báltermekben, az „Arkádiában“, nyilvános helyeken mindig telt tárcám dacára sem láttak szívesen, mert vad vendég voltam. Ha egy leány megtetszett nekem, egyszerűen elvettem a hozzátartozó férfitől és ha ez ellenkezni próbált, egyszerűen leütöttem.

A „Gonosz fiuk bálján“, mely a berlini táncszezón legvidámabb, de kétségtelenül nem legfinomabb bálja, úgy tomboltam, mint egy örült. Néhány hasonszőrű lélekkel átvonultam a termen, válogatás nélkül megragadtuk az asszonyokat és leányokat, csókoltuk és összetapogattuk őket. Egyről a szoknyát is letéptem egyszer, mely hőstetemért csaknem bezártak.

A hallensei táncmulatságokról, melyen az üzleti kiszolgáló lányok, divatárusnők és más hasonló foglalkozásuk szoktak szórakozni, rendszerint négy, öt leányt is hazacipeltem egyszerre. Itt leittattam őket és ruha nélkül kellett táncolniuk előttem. Ha aztán hangulatba jöttem, borzasztó dolgokat műveltem... Állattá lettem! Pfuj!

Heteken, hónapokon át nem léptem át apám házának küszöbét. Nyugodt óráimban, akkor elme-
hettem volna, de szégyeltem magamat. Szégyeltem magam az elegáns férfi előtt, sőt saját magam előtt is. És mindenekelőtt Ruth előtt.

Igy ment ez több mint egy évig. Erőmet elvesztettem és tele voltam utálattal és önmegvetéssel. Mignem egy reggel a Hellmárnál áttombolt éjszaka után hazamentem. Akkor ott ült Ruth halványan és komolyan egy fotelben az íróasztalom előtt és ki-mondhatatlanul szomorú szemekkel nézett reám.

— James, — mondta, miközben én értelmetlenül, letörve bámultam rá — én egész éjszaka itt vártam rád. Nem tudom nézni, hogyan teszed tönkre magadat. Itt van, nézd meg magad!

És odavezetett a tükör elé és a sárga, beesett arcban, a kigyulladt vörös, szemekben rémülten ismerem rá a saját arcomra.

— James, — folytatta — ez az a vad ifju, akinek énem legjavát odaadtam? Szégyeljem talán, hogy ilyen kéjenc feküdt a karjaim között?

Ekkor térdreestem előtte és sirlam.

Megint vidékre küldtek. Keleten csavarogtam, Konstantinápolyban, Kairóban, egy egész télen át pihentem Abesziniában.

Mikor visszajöttem, ismét egészséges voltam. Ha nem is testileg mert nagyon tönkreteltem

magam, de legalább lelkileg. És végül is ez volt a földolog.

Az egész család kijött elébem az állomásra: még Elsa is ott volt a férjével, akiből közben őrnagy lett. Otthon nagy családi vacsora volt és apám, aki elegáns és vidám volt, mint mindig, nagy beszédet tartott, melyben az elveszett fiu hazatérését ünnepelte.

Másnap Ruthal együtt kihajtottunk a Königrätzer-strasseba. Mennyire elcsodálkoztam a lakást tisztán és csinosan találva, mintha csak egy óra óta és nem egy éve lettem volna távol. Egy por-szemecske nem látszott a butorokon, friss levegő áramlott a szobákon keresztül és a vázában mindenütt fehér rózsák — az én kedvenc virágaim.

— Ez a te műved, — mondtam neki, aki boldog mosollyal nézett örömtől sugárzó szemeimbe.

— A lakás urára várt. És... és én is!

Ez a puha odaadás egészen új volt előttem benne és egészen új világításban mutatta meg előttem ezt a csodálatos asszonyt.

Milyen jó vagy te. — dadogtam — igazán nem érdemeltem meg tőled.

— Ezt nem kérdezi egy asszony, ha szeret. Éppen úgy, mint ahogy azt sem kérdi, hogy mit érdemel egy férfi, mikor gyűlöl.

Több mint tíz évig voltunk egymáséi és ebben az órában mondta először nekem, hogy szeret.

Gyöngéden a pamlaghoz huztam. Védekezett, ő, akit részeg bacchansnőnek ismerem!

Nem, ma, nem most! Hadd élvezzük tisztán ezt az órát! Holnap... holnap ismét a tied leszek, mint régen!

(Folvt. köv.)

A Teremtő
Fidusz rajza

A hajnal
Fidusz rajza

Száz szerelmes éjszaka

Részlet Johann Gottfried Schnabel (1738) kaland-regényéből.

Elbenstein másnap kipihenve ébredt és éppen előző napi vendégére gondolt, amikor belépett az ajtón az öreg és kíváncsági után érdeklődött. Megkockáztatta azt a kérdést is, hogy miért bánt el Elbenstein olyan kurtán furcsán a szép leányzóval, aki halálosan szerelmes belé és még természetes szemérem-érzetét is feláldozta, csak hogy eredményre jusson. „Üröm meghagyta” — folytatta az öreg — „hogyminden jóval és széppel lássam el, de vajjon van-e lukulluszibb kedvtelés, mint egy gyermekkel tölteni az éjszakákat, aki ártatlanságát fel akarja áldozni az imádott férfinak.”

Elbenstein alig tudott szabadkozni, az öreg máris ravasz szemhunyorgással tudtára adta, hogy a kis angyal újból látogatását teszi, hát-ha nappali világosság mellett nagyobb sikere lesz.

A lovag éppen dus lakomájánál ült, amikor kinyitott a tapétaajtó és belépett rajta az állhatatos csábitó. Kellemes csevegés között telt el az ebéd ideje, a leány szellemesen beszélgetett, sok érdekes történetet mondott el és Elbenstein olyan csábitónak tartotta szerénységében, hogy önmegtartóztatása nagy erőfeszítésébe került. Hasonlóan tellett el az estebéd, de ekkor a leány újból régi módszeréhez nyulott és levette megypiros pongyoláját szüzi meztelenségével ingerelte a lovagot. Lejátszodtak ugyanazok a jelenetek, mint előző nap, a leány mindenáron ágyába akarta csalni a lovagot, akinek már minden idegszála remegett a túlfűtött érzékiségtől, de végtére mégis nyertes maradt a vágyak nagy csatájában és a szemérmetlen szüz megszégyenülten távozott.

Ezek a jelenetek most naponként ismétlődtek, a leány már ruhátlanul jött be a szobába és az asszonyi szerelém minden ravaszágát állította sorompóba, meztelen testével ölébe ült a lovagnak, kezét erőszakkal forró teste buja vágyában epedő idomaira szorította, — hasztalan volt minden mesterkedése, Elbenstein megingathatatlan maradt. „Te barbár! ez volt az utolsó látogatásom” mondotta és végleg távozott.

Másnap az öreg tudomására hozta Elbensteinnek, hogy valaki beszélni óhajtott vele. Négy szobán ve-

zették keresztül a lovagot, az ötödik küszöbén, megállott: „Atyám, Isten!” álmélkodott Elbenstein, mert a szoba közepén az asztalom egy zöldálarcos dáma ült: az ariquai ismerőse! Elbenstein megzavarva közeledett, az álarcos dáma ekkor leugrott az asztalról, karjaiba vetette magát a lovagnak és mindketten sirtak a boldogságtól. Sok hangtalan becézgetés után a szép dáma levette álarcát így szólott:

— Igen, én vagyok az a furia, aki részint féltékenységből, részint tulzott szerelemből kegyetlenül megkínóztattalak. Bár második ariquai találkozásunk óta édes terhet hordok tőled a szívem alatt, nem érdemlem meg jószágodat és bocsánatodat. Csókolj meg utoljára, azután ölj meg, állj bosszút rajtam!”

Elbenstein azonban megnyugtatta szerelmesét és ekkor mindketten a széles szofára telepedtek. Itt szerényen csattantak a szenvedélyes csókok és amikor a fehér atlaszruha kíváncsian szétfeslett a szép asszony testén, hirtelen két kerek, hamvas alma pattant elő, melyeket felvállva becézgetett Elbenstein keze és ajka.

A lovag természetesen nem állott meg a tilosnál és amikor ajka és keze alaposabb portyázáshoz fogott, a dáma mámorosan hátrahanyatlott, de azután így szólt: „Edes angyalom! a mi szerelmi játékunkhoz alkalmasabb helyet kell kerestünk. Azonban így is csak egy főütközetet engedélyezek, mert mindketten legyengültünk és megártana egészségünknek.” Elbenstein új fekvésre vitte édes terhét; csupán a főütközet bővült ki, közös beleegyezéssel még két összecsapást engedélyeztek maguknak.

Forró csókok között bucsuztak, és miután elhatározták, hogy másnap a délebednél találkoznak, Elbenstein a szobájába tartott, szerelmese pedig fekvőhelyén maradt, hogy annál édesebb legyen az álma.

Alig nyitotta ki szemeit reggel Elbenstein, a néma szolga máris egy levélkét nyújtott át: „Minde nem:” — szökött a levél — „testem, mely eleddig érzéketlen és halott volt, kimondhatatlan kéjjel sóváragja jövedeledet. Csókod után szomjazom! Siess ölelő karjaimba...”

A levélhez egy hatalmas ládát is

mellékelte a szép dáma, melyben Elbenstein egy csomó öltözetet, fegyvert és minden szükségletét megtalálta. Ezután átment abba a szobába, ahol tegnap álarcos barátjánőjét megtalálta. Gyönyörű aranydíszítésű, skarlátpiros ruhában fogadta a szép asszony gavallérját, megölelte és megcsókolta hosszan, azután vacsorához ültek. Egy öreg matrona szolgát fel, ez azonban nem hátráltatta az asszonyt abban, hogy szerelmesét csókolgassa és időnként az ölébe üljön. Közben — így édesebb — elmondotta élete történetét is. Született hercegnő volt, de egy fiatal gróf miatt kolostorba zárták... Ekkor hirtelen félbeszakította elbeszélését és így szólott Elbensteinhez: „Nagyon kifáradtam, le fogok fekvődni. Ön a szomszédos szobában fog lenyugodni és hogy nyugalmas legyen az álma, zárja le belülről ajtaját.” Elbenstein — tekintve, hogy mellettük állott a matrona — csak kezét csókolt az asszonynak és nagyon csodálkozott azon, hogy szerelmese lemond az éjszakai enyelgésről. Talán álmos és egy nyugodt éjszakát akar tölteni, hogy annál édesebb legyen másnap, vagy talán meg akarja éjjel látogatni, — gondolta Elbenstein — de gyanuja eloszlott, mikor belülről hallotta a zár lecsapódását.

Kissé elszontyolodva fekvődt ágyába Elbenstein, arccal a fal felé fordult, ahol a tulsó oldalon szerelmésének csendes lihegését vélte hallani. Alig fekvődt negyedóráig ebben a helyzetben, amikor a falon hirtelen megmozdult valami — a fal felemelkedett! És a támadt részen — csodálkozással vegyest öröme — ott látta ágyában szerelmését, aki most óvatosan átbújt Elbenstein ágyába és szenvedélyesen karjaiba temetkezett. „Csak egy kis tréfát kockáztattam,” — mondotta — „nem-e pompás találmány szerelmesek számára! Ma én kezdem meg a látogatást, holnap te folytatod.” Ilyen beszélgetések mellett felhevült az egymás mellett fekvő két test és Elbenstein kínálgatás nélkül is birtokába vette szép asszonyát, aki szerelmes lihegések között köszönte meg a lovag különös buzgóságát. Napkeltéig tartott a szerelmes játék és akkor vissza-

tértek ágyukba és visszabocsájtották helyére a csapóajtót.

Másnap a dáma elbeszélte élete történetét. „Szüleim végre egy öreg herceggel házasítottak meg” — mondotta — „és ettől kezdve se szeri, se száma nem volt udvarlóimnak, akik úgy vélekedtek, hogy az öreg csont ugysem tud fiatalságomnak teljes szatiszfakciót adni és szívesen vállalkoztak volna a helyettesítésére. Én azonban erényes maradtam, amíg, egy alkalommal, Ariquaban szüretnél meg nem ismerem bálványomat, téged, akit, rögtön halálosan megszerettem. Örökké emlékezetesek maradnak találkozásaink Margaretta kertészasszonynál, melyeknek gyümölcsét most is szívem alatt viselem. És bár férjem a szerelem kertjében ezalatt csak kétszer szüretelt, bágyadt erőllenséggel, egy szép napon mégis piruló orcával tudtára adtam, hogy teherbe ejtett. Határtalan nagy volt öröme a hír hallatára, ünnepséget rendezett és ez volt az oka annak, hogy nem tudtam idejében a találkozóra eljönni Páduába. Mikor végre megérkeztem találkahelyünkre, szomorúan arról értesültem, hogy megszöktél előlem, sőt megbizottam Olympia, — aki egy herceggel akart összehozni — arról is tudósított, hogy más asszony kegyeit élvezed és viszonyunkról fűnek fának mesélgettél. Ezért bosszura határoztam magam, ezért kinzott meg annyira az udvarmes'ér, hogy a kémkedő lyukból figyelve többször magam is elájultam a rettentő fájdalmak látására. Később a meztelen leánnyal hűségedet is kipróbáltam és ha engedtélné volna a csábitásnak, éjszaka elküldtelek volna és engem soha többé nem láttál volna.”

Elbenstein biztosította kedvesét, hogy örök rabszolgája lesz és a szép dáma sirontuli hűséget esküdött szerelmesének. Elbenstein letérdelt kedvese elé és csókjaival elborította lábait és feljebb a térdeit; a szép asszony elkábulva a szofára dült és ekkor Elbenstein szomjas szája még és még feljebb kalandozott és ebben a helyzetben legalább egy órát töltöttek, amíg a dáma édes mámorából felébredt és a földről felemelte a lovagot. Majd az ágyba fektették és ott folytatták a szerelmeskedést, erről azonban már nem illik ehelyütt beszélni.

A dáma nemsokára egészséges gyermeket szült és miután férje is megérkezett, a fiatal szerelmesek bánatos szívvel vettek búcsút. Elbenstein távozása napján a szép

dáma könnyes szemmel kérlette szerelmesét: „Angyalom, ma van tizenyolcadik napja, hogy megnyitott a testem, de ma már teljesen egészségesnek érzem magam, bucsunk tehát nem maradhat eseménytelen.” Elbensteinnek sokkal puhább volt a szíve, semhogy ellentálni tudott volna az alázatos kérésnek;

az asszonytól sokszorosán fémjelzettnek talált életbalzsamból tehát — melyet immár három hete konzervált — néhány adagot még kiutalt, ez azonban annyira kimerítette a kéjvágó asszonyt, hogy félájultan fektült az ágyában, amikor a lovag egy utolsó istenhozzád csókkal kilépett a szobából

— Eredeti felvétel —

Alfonz vagy egy szegény ifju története

(A történet színhelye egy meglepően tulzsufolt szoba, olyan, aminőt még tíz évvel ezelőtt „illatos boudoir”-nak neveztek. Szőnyegek a falon, sőt a menyezeten is. A sarokban török shawlokból összeállított sátor, melyben piros és kék villamos lámpák égnek. A fal mellett perzsa szőnyegekkel leborított nazy, széles pamlag, olyan aminőt tíz évvel ezelőtt még „kerevet”-nek neveztek. Illatos félhomály. Homályos féllátat. A szoba közepén egy szép magas nő áll. Ruhája (tíz év előtt: „pongyola”) fehér selyemből van, borzasztó nagy virágokkal kihimezve. Hogy mindent tudjunk: a szép hölgynek volt egy kárpitos-barátja, aki legszebb empire-fotelselymeit, drága függőnyeit áldozta fel e nő szerelmének oltárán. A nő tehát ama gyönyörű lyoni selyemszövetbe van burkolva, mely egy előkelő grófi család szalonbutorzatának behuzatala után megmaradt. Általában, már most, a történet elején szokunk meg egy előkelő vigjátéki hangot, mely e környezethez különben is pompásan illik.)

Tehát:

A nő: Jean!

Az inas (nesztelenül lép be): Parancsoljon urnőm.

A nő: Ha hallásom nem csal, valaki jött.

An inas (nesztelenül): Azonnal megtekintem, urnőm.

(Kimegy. Halk motoszkálás. A félhomály egyre illatosabbá válik. Ugyanis egy vaporisateur sziszeg a butorok közt).

Az inas: Urnőm, Alfonz ur kér bebocsáttatást.

A nő (hanyagul): Jöjjön be.

(Az inas kimegy. Halk motoszkálás. Az illat egyre félhomályosabbá válik. Az urnő ugyanis lecsavar néhány villamos körtét.)

Alfonz (megjelenik a küszöbön): Ah!

A nő: Ön itt?

Alfonz: Eljöttem.

A nő: Miért jött el?

Alfonz: Urnőm, ne légy hozzám ilyen rideg. Tudhatod, hogyha a szerdai komoly, végleges, visszavonhatatlan szakítás után át mertem lépni szentélyed küszöbét, akkor volt erre valami igen fontos okom.

A nő: Alig tudom palástolni izgalmamat.

(Fel-alá jár).

Alfonz: Ül le. Tisztázni fogjuk a helyzetet. Szerdán a szeparé pezsgős légkörében, a bucsu vad pillanataiban vadakat cseveggettünk. Ma már hűvösebb homlokkal beszélhetünk a dolgokról. Megengeded, hogy rágyujtsak?

A nő: Igen. Sőt magam is rágyujtok.

(Illatos cigarettára gyújt és — sokáig birtam, de most már nem tudom visszatartani magamat ettől a kijelentéstől „hanyagul végigdől a kereveten”).

Alfonz: Szerdán azt mondtad, óh szép kaméliám, hogy köztünk mindennek vége.

A nő: Ugy van.

Alfonz: Tisztázzuk a helyzetet. Rossz néven vetted tőlem, hogy egy gömbölyű kis báróné körül legyeskedtem. Azt mondtad: te már...

A nő (felugrik): Azt mondtam: én már érzem, hogy nem gyakorolok rád érzéki varázst. Unod hal-

ványuló ajkaimat, unod szememet, melynek fénye megtörőfényben van s unod ősz hajszálaimat, melyek a legmondosabb kezelés ellenére megmaradnak, előtolakodnak. Azt mondtam: vénülök s nincs ezen a világon szomorubb dolog, mint a fagyott naspolya, amit télen árulnak. Egy megvénült kokott a legszomorubb természeti tünemény.

Alfonz: Ugy van. Ezt rebegeted.

A nő: És még azt is rebegetem, hogy mindent meg tudnék neked bocsátani, óh Alfonz. Tőlem lophatnál, rabolhatnál, gyikolhatnál, én még jobban szeretnék. (Kéjesen nyögdecse.) Ah... ah... ha pénzt kérnél tőlem, adnék neked annyit, amennyi csak kellene, hisz tudod, hogy fölösleges ezreim vannak. De tudom, hogy neked van pénzed, szóke bárányom.

Alfonz: Van. Vagyonom kamataiból élek s telik az automobilomnak a mindennapi benzinre.

A nő: Mindent megbocsátottam volna neked, csak azt az egyet nem tudom megbocsátani, hogy egy gömbölyű nő körül mászkálsz. Ezért szakítottam.

Alfonz: Ezt meg nem történtnek fogjuk tekinteni. Imádlak és veled akarok maradni mindhalálig, koporsóm zártáig.

A nő (durcásan): Igen. Amíg a kis könyvben még van írás.

Alfonz: Gyerek vagy.

A nő (vad tüzzel a szemében): Ah, ez a kis könyv! Ha csak addig szeretnél, amíg ez tart! Ugy takarékoskodom vele, mint a legdrágább kincsemmel. Ennek köszönhetem a hűségedet, csókjaid forróságát, minőségét és mennyiségét, a tudatot, hogy urnőd vagyok, hogy a szolgám vagy, hogy.. hogy megfizetlek.

Alfonz: Micsoda szó!

A nő: Emlékszel még az első napra? Akkor még nem voltál az a híres író, aki ma vagy. Akkor csak egy egyszerű routinier voltál, akinek mindenki dicsérte az írásra való készségét, a nagy formaérzékét, az ügyeskedéseit. De mindig üres volt az, amit írtál. Témáid nem voltak. Kétkötetes regényeket ügyeskedtél össze, amelyekben nem volt mese. És te ezt tudtad, ez téged kinezott, ez megrontotta az életörömet, mindaddig, amíg jó sorsod az én karjaimba nem vezetett.

Alfonz (álmodozva): Ah!

A nő: Megvallottad az első napon: azért kerestem szerelmemet, mert érdekes nő voltam a szemedben. Irodalomtörténeti értékem volt. Én voltam Csáth Dávidnak az utolsó szeretője. Ugyszólván az én karjaimba halt meg Csáthy Dávid, akiről akkor azt írták a lapok, hogy a legnagyobb magyar író lett volna belőle, ha életben marad. Tele volt eszmékkel, tervekkel, témákkal, amiket nem valósíthatt meg, mert meghalt. Tele volt ragyogó mesékkel, fordultatos történetekkel s amit a kávéházban tréfálkozás közben elszórt, abból három vigjátékra való ötlet tellett. (Felragyogó szemmel:) Ah, Csáthy nagy ember volt! Fantázia! Mesetermő sziv! Nagy géniusz!

Alfonz (lesüti a szemét).

A nő: Csáthy Dávid mindenét rám hagyta. Ez

Esti magány
— Rajz —

inkább csak az ő finom érzésének megnyilatkozása volt. Mert nem volt semmije. Néhány jó francia könyve volt: egy sorozat Renan és egy rossz költő: Jean-Baptiste Rousseau, gyönyörűen bekötve. Néhány gipszöntvény. Egy himzett asztalterítő. Ez volt a hagyatéka.

Alfonz: És a könyv.

A nő (főlegyenese): És a könyv! Az a kis, krokodilbőrbe kötött, ezerlapos könyv, amibe a témáit és az ötleteit beírta. Ami tele van mindennel, ami az írónak kedves. És te tudtad, hogy az a könyv három írói karrierre elég.

Alfonz (ujfent lesüti a szemét).

A nő: S az első napon, mikor a Crémant Rosé gőze a fejembe szállott s karjaidba omlottam, mint egy többször letört lilium s te megbolondultál selymeimtől, illataimtól, halk sikongásaimtól, oh szőke édesem, akkor...

Alfonz: Hazajöttünk ide, a te szerelmes szobádba... és az a nagy világoskék menyegző menybolttá változott felettünk, szerettük egymást, ah gyönyörűm!

A nő: S midőn felébredtünk a mámorból, én elmondtam neked az üvegcsengő történetét. A Csáthy témái közül való volt... Neked megtetszet. „Mily szép mese!” — kiáltottad, miközben rózsavirágokkal kentél szép szőke fürtidet. „Ah — kiáltottál — ezt megírom!” És én nem árultam el neked, hogy a téma Csáthyé volt. És te megírtad, vasárnapi tárcának. Óriási sikered volt vele. A kávéházakban felolvasták. A szerkesztőségbe üdvözlő levelek százai jöttek. És te elhoztad hozzám valamennyit és a lábaimhoz omlottál és azt mondtad: „És mindezt neked köszönhetem, én édes szerelmesem, gyönyörű kékszemű muzsám!” És én még akkor sem mondtam neked, hogy a téma Csáthyé volt, hanem mikor újabb mámor után eltávoztál bárszony karjaiból, elővettem Csáthy arcképét és így szóltam hozzá: „Mégis nagy ember voltál, Dávid, mert ime, halálozód után még mindig csókokat szerzesz nekem, a te vénülő szeretődnél és ha százezer forintot, avagy millió aranypénzt hagytál volna reám, akkor sem adhattál volna többet, mint ezt a kis könyvet, ami megszerzi nekem egy friss szőke ifjú csókjait. Oh, Dávid, te örökségül szerelmet hagytál rám, köszönöm neked!” — s azzal elzártam legtitkosabb fiókomban a krokodilbőrbe kötött könyvet s attól kezdve minden szerelmes napért egy-egy témával fizettem neked, oh Alfonz!

Alfonz: Egy hét múlva megtudtam mindent.

A nő: És megtudtad azt is, hogy a könyv telistele van vigjáték-tárgyakkal, novellamesékkel. Hogy évekig lehet belőle táplálkozni. De én, oh én, én tudom, hogy nincs kifogyhatatlan kincs (ezt a kokottok tudják a legjobban) — és én takarékoskodtam a könyvvél. Jelenetek voltak köztünk, keveset adtam belőle s te akkor azt mondtad nekem, oh Alfonz, hogy smucig vagyok.

Alfonz: Oh... bocsáss meg e parlagi szóért!

A nő: Megbocsátottam érte már régen. Mert szeretlek, Alfonz, az öregedő szép asszony vad, telhetetlen, halálos szerelmével. És meg akarlak tartani magamnak. És úgy éreztem, hogy most már örökre az enyém vagy, mert híres író lettél, a legjobbak közé emelkedtél s érzed, hogy ez addig tart, amíg engem szeretsz. Miért, ah miért stejgoltál tehát a gömbölyű báróné után?

Alfonz: Stejgoltam? Parlagi szó.

A nő: Az igazság őszinte hangja, Alfonz.

Alfonz: Csak látszat volt, édesem. Engem az a nő nem érdekel.

A nő: Tehát visszatérsz hozzám.

Alfonz: Vissza.

A nő: S az enyém maradsz, mindhalálig.

Alfonz: Addig.

A nő (kitárja karjait): Tehát...

(Alfonz a karjaiba repül. Hosszu, néma csók. Egy lendülettel a pamagra dönti az asszonyt...)

Alfonz: És most...

A nő: És most?

Alfonz (negédesen): Szombat van.

A nő: Nos?

Alfonz: Nem tudod? Holnapra tárcát kell írnom.

A nő: Óh, édes! (Megöleli.) Hát csücsülj szépen ide mellém. Tudtam, ah tudtam, hogy ma vissza fogsz térni. Biztosra vettem. Ma reggel már konzultáltam a kis könyvet. Most csunya, rossz idő jár, tehát egy borus, őszies történetet fog neked elmondani.

Alfonz: Tehát...

A nő: A címe: „Levelek, amik a fán maradtak.”

Alfonz: Szép cím.

A nő (büszkén): Hát még a történet! Figyelj. Egy magányos házban, a város végén, lakik egy öreg ember, akinek...

(Halkan meséli a témát. Alfonz feszülten figyel s közben a nő szép vállára hajtja a fejét. A tűz lobog a kandallóban. Besötétedik. Illatos homály. Csöndes, finom asszonyi hangon egy szép, szomorú mese zeng a szobában. Alfonz jegyez).

Családi enyelgés

— Drágám, olyan boldog vagyok, hogy a fél világot meg tudnám ölelni!

— Hányszor mondtam, Eric, hogy tégy le ezekről a legénykori szokásaidról!

Őszinte vallomás

— Nagyságos asszonyom, milyen gyönyörű lába van. Nincs kisebb az egész világon!

— Dehogynem! A cipőm az kisebb.

Tárgyaláson

Biró: Amikor látta, hogy a vádlott nő megverte a férjét, maga mit csinált?

Tanu: Hazasiettem és felbontottam az eljegyzésem.

A természet csodái

— Láttam az orfeumban egy kezetlen embert, aki zongorázott.

— Mi van abban? A feleségemnek nincs hangja és énekel.

Házastársak

— Volt idő, amikor azt mondtad, hogy örökké fogsz szeretni.

— Igen, de akkor még nem tudtam, hogy ilyen sokáig fogsz élni.

Sz é p s é g s z a l o n

A hollywoodi filmszépsegek zárt társadalma még fokozottabb mértékben ismeri egymás toalettasztal- és öltözködési titkait, mint akár egy kisvárosi társaság. Hollywoodban mindenki tudja, hogy a leghiubb a filmsztárok között a fiatal June Knight. Ez az egészen fiatal és máris nagy sikerekre visszatérő primadonna naponta legalább két órát tölt a toalettasztala mellett. Ezt beszéli a pletyka, de ő maga is bevallja, hogy nem létezik fontosabb dolog a számára, mint a saját szépségének karbantartása.

Különösen a bőrömrre és a hajam ápolására fektetek nagy súlyt mondja June Knight. — Nem sajnálom az időt és a fáradságot, hogy úgy szólván majdnem minden forgalomban levő szert kipróbáljak és lássam az eredményt. Igaz, hogy két órát is eltöltök naponta a toalettasztalom mellett, de nézzék meg az arcomat.

June Knight arca megőrizte a gyerekes naiv bájt, szépséget, üde friss és egy ráncnak még távoli lehetőségére sincs rajta.

Rendszerint kétféle krémet használok, az egyik a Cleansingkrém, a másik pedig a puder alá való krém. Ezekből azonban rengeteg sokat fogyasztok. Naponta többször mosom le az arcomat a tisztítókrémmel. Ahogy szükségét érzem, hogy naponta többször megmossam a kezemet, azt hiszem, éppen olyan piszkos látszatot kelt az arcom, mint a kezem, ha naponta néhányszor le nem mosom. Így öt hatszor is leülök napjában toalettasztalomhoz és lemosom róla a krémet. Egyszer egy nap kenőccsel, máskor viszont melegvízzel és finom szappannal.

A tisztasság a szépség első előfeltétele. A krémet és a szappant azért cserélem, mert azt hiszem, hogy a zsíros összetételű krém beleszárad a pórusokba és azt a szappan és melegvíz jobban kimossa onnan. Ezenfelül a vízzel való dörzsölés a vérkeringést is fokozza.

— Ami az arcom kikészítését illeti, ebben több titkom van. Előrebocsátom, hogy nem szeretem a túlzottan festett arcot és a túlzottan festett szájat. A ruzsom egészen világos árnyalatú, inkább rózsaszín, mint vörös és a rózsaszínt is tompítja a bőröm fehérsége. A szájrúzsom egész világos.

June Knight híres csodálatosan

szép szájformájáról. Azt mondja, ezt azzal éri el, hogy a szájrúzs mindig az ujjával keni fel a szájára és valósággal kirajzolja a száj formáját. Mielőtt azonban a szájrúzs felkenné, a szájszélét egészen parányi Cleansing krémmel keni be. Így az ajkak a zsíros krémtől fénylenek, a ruzs jobban elkenődik, csillogóvá, érzékivé teszi a száját, másrészt pedig a krém betömi a szájszél esetleges kis repedéseit és így a ruzs egyenletesebben simul a szájszélre. A szájfestés szépségét még fokozza June Knight egy érdekes külön eljárással. Miután kifestette a száját, a két ajka közé szorít egy kis ruzszsebkendőt, úgyhogy a szájszél lenyomódik a kendőre. Így az összes feleslegesen rákent ruzs rajtamarad a kendőn, a száj nem látszik túlfestettnek és a festett száj nem hagy nyomot a csészén, szalvétán, a cigarettán és a zsebkendőn.

A szemhéj festésére is speciális eljárása van a fiatal és hű filmstárnak. A szemhéját kék szemhéj-árnyékoló festékekkel keni be, mégpedig csak a szemhéj felső részét, ami a pupilla fölött van. Barna szemhéjfestéktől óva int mindenkit. Ez öregít. Miután a szemfestéket a szemhéjra felkenete, a festett részt némi fixatívval keni be. Így a festék nem kenődik el, vízálló lesz és a bőrnek érdekes fényt ad. Nagyon kedvelik az arany- vagy ezüstcsillogású szemhéjfestékeket, amelyek esti világítás mellett csodálatos csillogást adnak a szemnek.

A szemhéj festését egyébként mindig kékítőkör előtt végzi, hogy közelről láthassa a festés hatását.

A hajápolásnál különös gondot fordít, hogy haja fényes és puha maradjon és hogy a frufru, amely az egész homlokát eltakarja, meszterkéletlen finom gyűrűben feküdjön.

Egy fürdőmester naplójából

(2) Körülbelül 10 óra felé értem haza. Kovácsné (a lakásadónő) már elment dolgozni a gyárba. Szobámba térve láttam, hogy már minden rendben van, az ágy bevelve, a szoba kitakarítva. Sajnáltam felbontani a szépen bevetett ágyat, így az előbbi elhatározásomat, hogy visszafekszem aludni, elvettem. Gondolkodtam, mit is csináljak, hogy ne unatkozzam, kint vigaszthatatlanul esett az eső, a ködös csunya idő szinte ráült az ember lelkére és morozussá, kedélytelené teszi az egyébként legkedvesebb embert is.

Mit csináljak? Mit csináljak? gondolkodtam fennhangon. — Hopp megvan! Rendezni fogom az emlékirataimat, gyűjteményeimet, amiket a szekszuális életem elejétől, háborun, Oroszországon, Japánon és egyéb országokban jártamkor gyűjtöttem.

Voltak közöttük női hajfűrt, illatos levélkék, külön dobozban volt egy furcsa gyűjteményem, mely azt hiszem egyedülálló a maga nemében. Még Japánban vált szenvedélyemmé, hogy ahány nővel találkoztam, mindegyiknek levágtam egy hajfűrtjét és azt szallaggal átkötve, levél kíséretében (mely tartalmazta a nő nevét és a kaland leírását) eltettem, hogy talán egyszer, ha kedvem lesz, leirom és kiadom.

Ezeket az élettelen, illatos fűrtöket nézve, na gyon kellemes emlékek jutottak eszembe...

De hagyjuk, folytassuk a leltárt.

Egy, a háborúból elhozott fapipa, erotikus képek, apróbb érmék és közöttük volt egy ritka, Japán godmiché. Teljesen idegen, gummiszerű anyagból készült, rendkívül rugalmas volt és az a különös tulajdonsága van, hogy ha bármily nem száraz tárgyhoz dörzsölgetik, merevedni kezd. Tehát, ha egy nő használja, teljesen azt az illúziót kelti, mintha természetessé lenne dolga. Ha pedig egy férfi gyengeségi zavarokban volna, célszerűen felhasználhatja és a partner nem vesz észre semmit.

Oh, hány esetben vettem hasznát e pompás dolognak, a nők körüli sikereimet felerészből neki köszönhetem. Vele, a szerelmi harcban állandóan erős voltam. Szerencsémre még nem igen volt reá szükségem.

De mi ez? Hol van ez a ritkaság és a hozzá való jegyzeteim?

Emlékszem reá, amikor beköltöztem, még megvolt. Én magam raktam a kis ládába, melyben e dolgokat tartottam. Valaki ellopta. De miért csak ezt? Hisz voltak nálam értékesebb és könnyebben értékesíthető dolgok is. Ki lehetett más, mint a kis Ilonka! Más nem jár a szobámba!

Hirtelen elhatározással, hogy kérdőre vonom, elindultam a szobájuk felé. Eppen ki akartam nyitni az ajtót, mely a szobájukba nyílik, amikor bentől suttogó hangot hallottam.

Vajjon ki lehetett a kisleány? Mert afelől kétségem sem volt, hogy az egyik a kisleány hangja volt.

Régi leskelődő módszer szerint a kulcslyukon néztem be.

Az ajtóval szemben, egy udvarra nyíló ablakra

dülve, beszélgetett a kis Ilonka, egy hozzá hasonló koru barátnőjével.

Az elem tároló panoráma fenséges volt.

A kis Ilonka egy széken térdelt és úgy hajolt ki. Rövid szoknyácskája alól kivillant mindaz, amit mutatni tudott.

Az én, vagy hozzám hasonló sok kalandot élő embert, nem izgat fel minden apróság. De ez különleges volt, ahogy beszélgetve, enyhén dörzsölgette magát a szék támlájához. Hát még, amit beszéltek?! De ezt majd leirom szóról-szóra:

— Láttad? A kezébe volt? — kérdezte az ismeretlen leánya.

Mi az, hogy láttam! De mennyire! Nem is hiszem, hogy ilyesmi létezik a valóságban.

— Pedig olyan, ahogy elmondtad. Én már láttam is azt, de csak természetben.

— Mikor láttad? Nahát és nem is mesélted el! Ez nem szép tőled, Ella! De most el kell, hogy mondjad — kérlette Ilonka.

— Hát tudod, ezt nem szabadna elmesélnem, mert családi titok — fontoskodott a kis Ella — de te barátnőm vagy, hát elmesélem.

Jobban összebujtak és halkán, hogy alig értetem, folytatta:

— Tudod a nagybácsim szombaton, ha fizetést kap, későn szokott hazajönni és rendszerint alaposan berugva, szegény nénikémnek emiatt sokat kell szenvedni, mert előfordult, hogy pénz nélkül jön haza. Egy szombaton történt, hogy a néni azt mondta, elmegy a bácsiért a kocsmába, nehogy eligya mind a pénzt, én addig fekszem le. Le is fekszem, de nem jött álom a szemeimre. Félttem egyedül. Nemsokára hazajöttek. A bácsi nőtávozó hangját már a lépcsőről hallottam, nagy robbanással nyitotta fel az ajtót és szinte beesett a szobába. A néni kérlette, hogy legyen csendesebb, ne keltsen fel engem. Én úgy tettem, mintha mélyen aludnék.

— Nem látod! Alszik a kölvök, mint a bunda. Te asszony, én most úgy ledöntlek, hogy összetöröd magad — mondta el-elcsukló részeges hangon.

— Jó, jó, csak hallgass és ne kiabálj és fekszd már le — kérlette a néni.

— Az nem úgy van, én most mást akarok!

— Dulakodásuk zajára felnyitottam a szememet, szegény néni küzködött, hogy kiszabadítsa magát a bácsi karjaiból (velem már nem törődtek, szabadon nézhettem), de az erősebb volt és rádöntötte a diófaasztalra. A néni felkiáltott:

— De Gábor, legyen eszed!

Ekkor láttam, hogy neki készülődik.

— Folytasd tovább! Mi történt azután? — kérdezte izgatottan Ilonka.

— Hát úgy volt, ahogy ez ilyenkor történni szokott.

Én sajnos többet nem láttam, mert azután elaludtam.

— Na most mutasd meg te is azt a szer számot!

— Mász be az ablakon, majd itt megmutatom — invitálta Ilonka. (Folyt. köv.)

KEDVES SZERKESZTŐ UR!

Néhány nap óta egy probléma izgat, amit nem tudok megfejteni. Kérem tehát, sziveskedjék velem azonnal közölni, mért sértődhetett meg vajjon multkor ideálom, Mancsi, úgy, hogy már beszélni sem akar több velem?

Ketten ültünk a szalónban. Azaz, hogy csak Mancsi ült, én a lábánál térdeltem és szerelmet vallottam neki. Mert Mancsi szép lány, valóban felette szép és én felette nagyon szeretem őt!

Mancsi lehunyta a kis szemét, igen, a kis szemét és megszólalt:

- És mondja, mit szeret maga rajtam?
- Mindent!
- A fejemet?
- Azt is! Szeretem!

— A nyakamat?

— Szeretem!

— A csipőmet?

— Szeretem!

— A lábaimat? — kérdi ő tovább. El voltam ragadtatva. Ugy kiáltottam:

— Ah, felette szeretem!

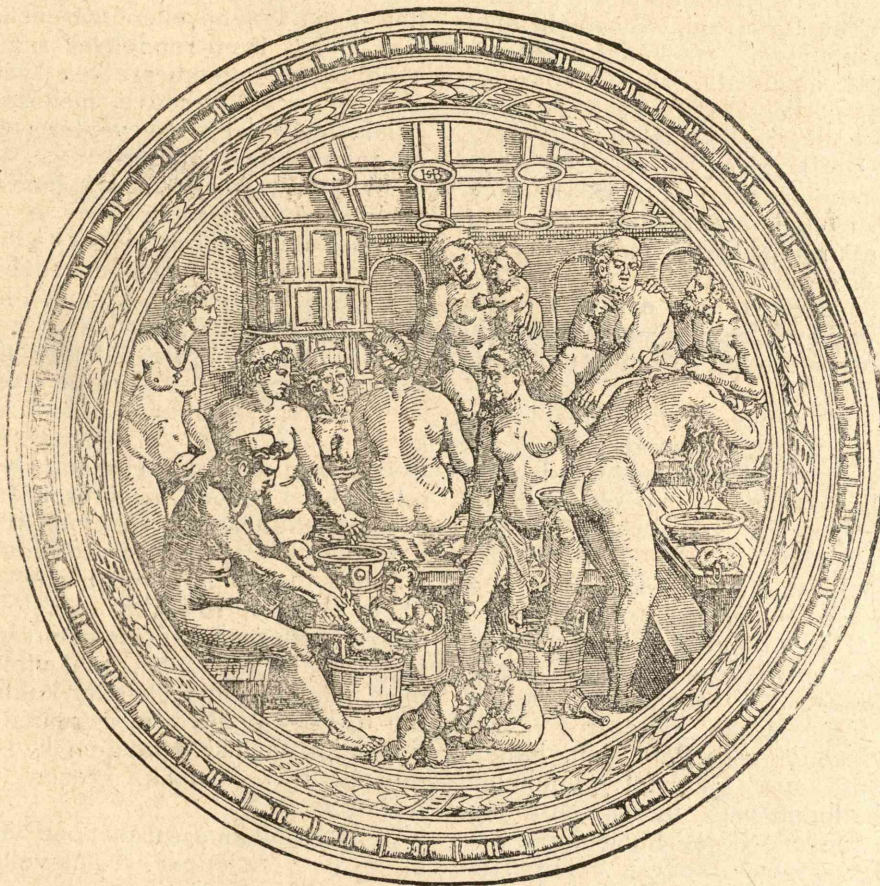
Mancsi egyszerre megbolondult; felugrott és így ordított:

— Pfuj, maga malac!

Sirva rohant ki a szobából és azóta nem láttam.

Tisztelettel

Egy felette szencsétlen lélek.

Római fürdőházi élet
Egykori tollrajz után

Korok, erkölcsök

Mint sok más országban, úgy Hollandiában is az uralkodók nyomták el az erkölcsi romlottságot és prostitúciót. Burgundi Fülöpről, akit jóságosnak is neveztek, fel van jegyezve, hogy négy maitressétől 19 törvénytelen gyermeke született. Ő vezette be később a csaknem teljesen a prostitúciót szolgáló fürdőket is. Fiáról, Merész Károlyról különösen kiemeltetik, hogy sem maitresseket nem tartott, sem törvénytelen gyermekei nem voltak, de már Szép Fülöpről mást mond a krónika. Felesége, egy spányol királyleány, beleőrült abba, hogy férje sok maitrestet tartott. Az ő uralkodása alatt jelent meg első ízben Németalföldön a siphilis.

Az előkelőbbek itt is követték fejedelmük példáját és a kolostori, valamint papi élet itt is a már más helyeken említett erkölcsi hanyatlást mutatja fel. Különösen a kolduló barátok voltak ilyenek, míg a karthausiak valamivel magasabb erkölcsi színvonalon állottak. Csodálatosképpen már ebben a korban is találunk bukott nők felvételére szolgáló Magdalena kolostorokat.

A XV. században létesültek az első bordélyházak, melyek csakhamar felháborodást keltettek úgy a prostituáltak viselkedése, mint látogatóik által, akik részegségükben könnyen veszekedésre, sőt gyilkosságra is ragadtatták magukat. Szükségének tartották tehát, hogy a bordélyokat félreeső utcákban helyezték el, ami viszont az ott lakó szegényebb néposztály elkeseredését keltette fel. Legcsodálatosabb azonban az a rendelkezés volt, hogy bordélyházakat csak hatósági alkalmazottak tarthattak fent. Ezzel az állapotok javulását akarták elérni, de éppen az ellenkezőjét érték el.

Meg kell még említenünk, hogy ezeket a rossz hírű házakat házasság emberek nem látogathatták.

A bordélyok ismertetőjélül a ház előtt egy pálmafa állott.

A középkorban a németalföldi szokások szerint a férjnek joga volt a házasságtörő feleségének levágnia haját és meztelenre vetkőztetve, kikorbácsolni a házból. A 15. században már olyan szigorúan vették a dolgot, hogy a házasságtörő nőnek bélyeget sütöttek az arcába. A következő időkben azonban már enyhültek a büntetések. Middelburgban azokat a jegyeseket is megbüntették, akik a házastársi jogokat már az esküvő előtt gyakorolták.

A reformáció első ténykedése volt erkölcsi téren a katolikus vallás által megengedett bordélyházak beszüntetése. De nemcsak a szorosan vett prostitúciót látjuk a vallás cenzurája alatt, hanem mindent üldöztek, ami erre alkalmat nyújthatott. Tánc, színjáték, szabadban való fürdés vasárnapi lovaglás és sok más hasonló dolog büntetendő cselekményt képezett. Természetes, hogy a házasságon kívüli nemi érintkezés ellen is szigorúan jártak el, valamint az ágyasság és a kiskoruakkal való kéjelgés ellen is.

Ami a büntetéseket illeti, a férfiakat rendszerint fogsággal, valamint ideiglenes száműzetéssel, a nőket pedig bizonyos ideig tartó fenyítőintézetekkel sújtották. A kerítés még szigorubb elbírálás alá esett. A többnejűség korbácsolással és száműzetéssel járt, de halálbüntetést is vonhatott maga után. Szodomia,

mely fogalom alá a päderastia és bestialitás is tartozott, máglyahalállal, vagy megfojtással járt.

Lassanként azonban újra életre keltek a bordélyházak, először csak titokban, majd nyilvánosan is és a 18. században már éppen olyan romlott erkölcsi viszonyok uralkodtak, mint csaknem mindenütt Európában.

Hollandiának a franciák által történt elfoglalása után, a prostitúcióra vonatkozólag itt is a Franciaországban érvényben levő törvényeket vezették be, melyek jórésztben még ma is érvényben vannak. Mindenesetre javulásnak tekinthető, hogy 21 éven aluli leányt nem volt szabad bordélyházba felvenni, egy olyan rendszabály, melyet barátságos rendőri közegek segítségével ép oly gyakran áthágtak, mint ma is Franciaországban, Belgiumban, stb.

A francia uralom eltűnt, mint egy rossz álom és Németalföld első királyai a francia befolyás alatt keletkezett törvények egy részét meghagyták ugyan, de másokat is hoztak melléjük. A városokban nem igen ellenőrizték a prostitúciót, amit tanusít egy 1818-ban megjelent királyi rendelet, mely a hadseregben előforduló nagyszámu siphilismegbetegedéseket a hatóságok lanyha ellenőrzésének tulajdonítja.

De az ilyen rendeletek sem sokat használtak; a hatóságok szembeszálltak velük, vagy passzív álláspontra helyezkedve, méltóságukon alulinak tartották, hogy ilyen szegénytelen és erkölcstelen életmódot szabályozzanak.

Egyes városok még a bordélyházakat sem tűrték meg és előfordult, hogy a hadügyminisztérium panaszt emelt Tilburg városa ellen, mely egy bordélyház felállítását nem engedélyezte, holott az az ott állomásozó helyőrség szempontjából kívánatos lett volna.

A nagyobb városokban kétféle bordélyház volt: nagy és kicsi. Az elsőben a lakónők rabszolgák a szó szoros értelmében, míg utóbbiakban némileg szabadok. Miért? Az ugynevezett nagy házakban csak a legfiatalabb, legszebb lányok vétettek fel, míg a kisebbekbe az öregek és kevésbé kíváncsok menekültek a társadalom kikötőiből. Ezek önként ajánlkoztak, bérért szolgálták a szegényt, míg tartották őket, míg keresni lehetett. Nem öltöztették őket elegáns ruhákba, előkelőbb férfiakkal nem érintkezhetek és kegyelemkenyéren élve, szinte kapaszkodtak a bűnbe, mint utolsó menedékbe, ami még mindig jobb volt, mint koldulva elpusztulni az utcán, vagy pedig kényszermunkán töltöni napjaikat. Szabadok voltak, mert nem kellett szökésüktől tartani és ha elmentek, százan is jelentkeztek helyettük.

A fiatalokkal másképpen volt. Ez az áru ritka és megvan az értéke. Adták-vették őket, vigyáztak rájuk, mint értékes vagyontárgyra.

Minden bordélyháztulajdonosnak meg voltak a maga emberei, többnyire nők, akik mint vadászebek szaglászta zsákmány után. Az ilyen közvetítőnők rendszerint segítségükre is voltak fiatal leányoknak érzéki eltévelyedésükben. És ha egy ilyen leányt a szülői házból elűztek és tanácstalanságában segítőnőjéhez fordult, úgy ez hatalmába kerítette és elhelyezte egy „kisasszonynál”, azaz 6–8 forint díjért

átadta egy kerítéssel foglalkozó ismerősének, akik rendes szállítói voltak a bordélyházaknak.

Mikor egy leány a nyilvános házba felvétetett, egész vagyona rendszerint a rajta levő ruhából állott. Miután pedig ilyen állapotban gazdag és kifinomult izlésű kéjenceknek nem lehetett felajánlani, a legszebb ruhákat vásárolták számára. De nemcsak ez az egyedüli ok, amiért feldisziplik őket. A bordélyház tulajdonosnőjének fontos ugyanis, hogy áldozata elmerüljön az adósságokban és a jóasszony mindent elkövet, hogy ne csak magához lán-

colja őt, hanem főleg minél többet keressen is rajta. Mindent két-háromszoros áron fizettet meg a szerencsétlen leánnyal, aki csak akkor nyerheti vissza a szabadságát, ha többet keres, mint amennyi adóssága van, vagy pedig egy gazdag kéjenc kiváltja őt.

Végül megemlítjük még, hogy az ugynevezett vendégprostitúció, amennyiben ez prostitúciónak számítható, régebben szokásos volt Németalföldön is. Ploss említi egyik művében, hogy „Németalföldön szokás, hogy a házigazda kedves vendége mellé fekteti a feleségét.”

A padláson
— Francia rajz —

Szerkesztői üzenetek

Gerely, Arad. Várjuk további írásait és levelünkre a választ.

Mädy. Hogyan tudná a fiut magából kiábrándítani? Kezdjen vele levelezni. És írjon neki egy pár ehhez hasonló szimpatikus levelet...

Tavas. Néha fáj, néha nem fáj, — mi ez? Tipikus szakítási tünetek.

Viola. Emlékszik, írja ön — tavaly olyan szerelmes voltam, hogy azt irtam önnek, hogy öngyilkos leszek. Ön olyan dühösen és gunyosan válaszolt, hogy engem is dühbe hozott. Azt irta a szerkesztő ur: ezért most ne legyek öngyilkos, majd a másikért. Igaza volt, most egy másikba vagyok szerelmes és nagyon szerencsétlen vagyok...

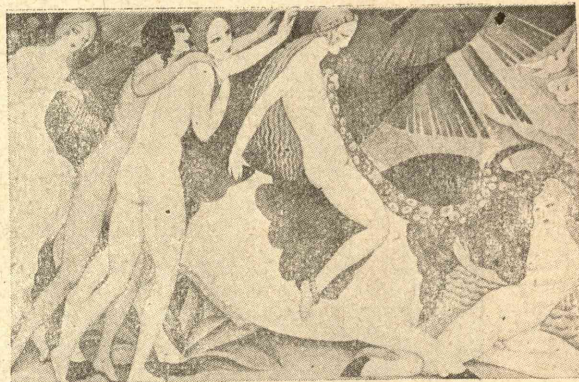
Válasz: Jövőre legyen újra szerencsém! Majd akkor boldogságát fogja bejelenteni. Ez a leghelyesebb taktika. Prolongálni a boldogtalanság váltóját mindig újabb és újabb aláíróval, amíg el nem érkezünk a váltórendezéshez — a boldogsághoz.

Vízfej akkor jön létre, ha az agyat körülvevő folyadék nagyfokban megsaporodik. Lehet veleszületett vagy szerzett. Előbbi esetben a koponyaboltozat minden irányban tágabb, szemben az arccal, amely inkább megsoványodott. Fiataloknál a kúcsok óriásokká válnak és a varratok is tátonganak. A szerzett agyvízkiór rendszeren járványos agyhártyagyulladás, ritkábban veleszületet bujakór után fejlődik, néha agydaganattal kapcsolatban. A szellemi képesség visszamaradásával jár, sokszor hülyeséggel. Javulás még leginkább a rendszeres, időnként megismételt ágyéki szurcsapolástól remélhető. Ezért az agyvíznek egy része időnként lecsapolandó.

Vizelési inger alatt értjük azt az érzést, amikor az ember többé kevésbé heves vagy parancsoló szükségét érzi annak, hogy vizeljen. Egészséges ember napjában átlag ötször vizel. Mivel az ember naponta átlag 1500 gr. azaz 15 decit ürít, egy vizelésre kb. 3 deci vizelet esik, azaz a hólyag kapacitása kb. 3 deci. Kapacitás alatt értjük azt a vizeletmennyiséget, amely a vizelet kiürítésének szükségét váltja ki. A hólyag valódi kapacitása kb. 5 deci. azaz, ha a hólyagban kb. 5 deci vizelet van, akkor az egészséges embernek is vizelni kell. Ettől a rendes kapacitástól egészséges embernél is nagy eltérések lehetnek. Van aki egy liter, sőt annál is több vizeletet tud inger nélkül tartani, viszont van olyan is, kinél már 2—3 deci elviselhetetlen ingert vált ki. A húgyszervek megbetegedései a vizelet elváltozása mellett, a vizelés módjának, gyakoriságának, a vizelési inger fellépésének megváltozását is okozzák, úgy hogy az orvos a vizelési módjának megváltozásaiból néha vizsgálat nélkül is képes megállapítani a betegséget. Leggyakoribb eset, hogy a vizelési inger gyakoribb lesz, mint azelőtt, pl. ha valaki, aki azelőtt 4—5 óránként vizelt és most óránként vagy még gyakrabban kénytelen vizelni, de egy-egy vizelés alkalmával 3 vagy 4 deci vizeletet ürít ki, éppannyit, mint azelőtt. Ilyen esetben a gyakori ingernek az az oka, hogy nagyon sok vizeletet termel (normális 10815 decinél lényegesen

több: 5—8 sőt néha 15 liter vizelet egy nap.) Sok vizeletet okozó betegség a zsugorvесе a cukorban, az agyban levő u. n. tobozmirigy betegségeinél előálló u. n. diabetes insipidus, betegesen fokozódik a vizeletkiválasztás az u. n. száraz garathurutnál is, amely állandó szomjúságérzést és így állandó vizívást okoz. Az ilyen kórosan szaporodott vizeletmennyiséget polyuriának, sok vizeletnek nevezzük. A másik eset, hogyha valaki gyakran vizel és annak egy-egy alkalommal vizeletmennyisége kevesebb, mint azelőtt, pl. valaki óránként, félóránként vagy még gyakrabban vizel, de egyszerre csak $1\frac{1}{2}$ —1 decit ürít és hiába próbálja, nem tudja a vizeletet tovább tartani. Világos, hogy ilyenkor a hólyagban kell keresnünk a gyakori vizelés okát.

A hólyag ugyanis nem bír el több vizeletet tartani, azaz a hólyag kapacitása csökkent. Ilyen gyakori ingerrel jár a hólyag heveny és idült lobja (pl. kankónál) megfázás, a hólyag gümőkórja, daganatai, kövei, a hólyag szomszédságának daganatai, a dül-mirigy túltengése, stb. Jellemző pl. hogy míg hólyagkőnél rendszeren csak nappal, addig dül-mirigy-túltengésnél rendszeren csak éjjel kell a betegnek gyakrabban vizelnie. A fentiek ellentéte, ha a vizelési inger megritkul. Ennek is két oka lehet. Először is a vizelettermelés csökkent (oliguria, heveny és veselob, szív-baj, szomjazás) és így a csökkent vizelettermeléssel ritkábban kell ingernek jelentkezni. Másodszor a hólyag kapacitása nőtt, mint pl. gerinc-sérülésnél, hátgerinc-sorvadásnál, a gerincvelő betegségeinél, mikor hiába van sok vizelet a hólyagban, a beteg idegbaja miatt alig érzi azt. Öntudatlan betegnél sincs vizelési inger, azért nem szabad elfelejteni megcsapolni bizonyos időközökben az öntudatlan beteget, nehogy hólyagrepedést kapjon.

A szent állat

az ajtó felnyílt. A lány nem nézett előre, gyorsan betette maga után az ajtót.

Pár perc múlva fojtott sikoly hallatszott. Több semmi.

...Beatrix még mindig ott ült a kövön. Éjfélre járhatott az idő. A teli hold besütött a sikátorba. A leány mozdulatlanul kuporgott helyén. Szemeit alig tudta nyitva tartani. Dus vörös haja szétszórtan lógott az arcába. Ruhája rendezetlenül felbomlott, néhol el volt szakadva.

Az utca tulsó felén egy női alak közeledett.

— Mit keresel te itt? — kérdezte a leánytól halk, csodálkozó hangon, akit csak akkor vett észre, mikor már egészen eléje ért.

Az asszony, akit Veronának hívtak, nem meszsire tőlük lakott. Szegény, földhöz ragadt teremtés, három élő gyermekkel. Az ura még Görcz ostrománál meghalt.

Ó, madonna! — sóhajtotta és leült lisztes zsákjára a lány mellé. — Mire kell vetemednie az embernek, hogy a mindennapra valót megszerezhesse.

Elképedve nézett maga elé. Aztán folytatta:

— Ilyenek a férfiak, lányom. Látom rajtad is, hogy kedved ellenére vagy itt. Ó, madonna! Már ilyen fiatalon el kell kezdened... De mit is tehetnél egyebet? Élni kell.

Beatrix szemeiből könnyek törtek elő. Kezeivel eltakarta arcát.

— Igen, élni kell, Verona...

Verona asszony részvételt nézett reá. Saját

sorsáról megfejtkezett egészen. Vigasztalni próbálta a leányt.

— Mi történt veled, édesem?

Biztatólag simogatta meg az arcát. S ez könnyek között mondta el a tragédiát.

— Az éhség hajtott ide... Apám éhes volt, anyám koplalt. Éreztem, hogy a felelősség a nyakamba szakad. Ez az ember nagy árt kért azért a nyomorult ennivalóért. Mégis, mit tehettem? Elmentem oda...

Riadtan nézett maga elé. Fázósan összerázkódott. Verona asszony biztatta, hogy csak mondja tovább, nem szól a dologról senkinek.

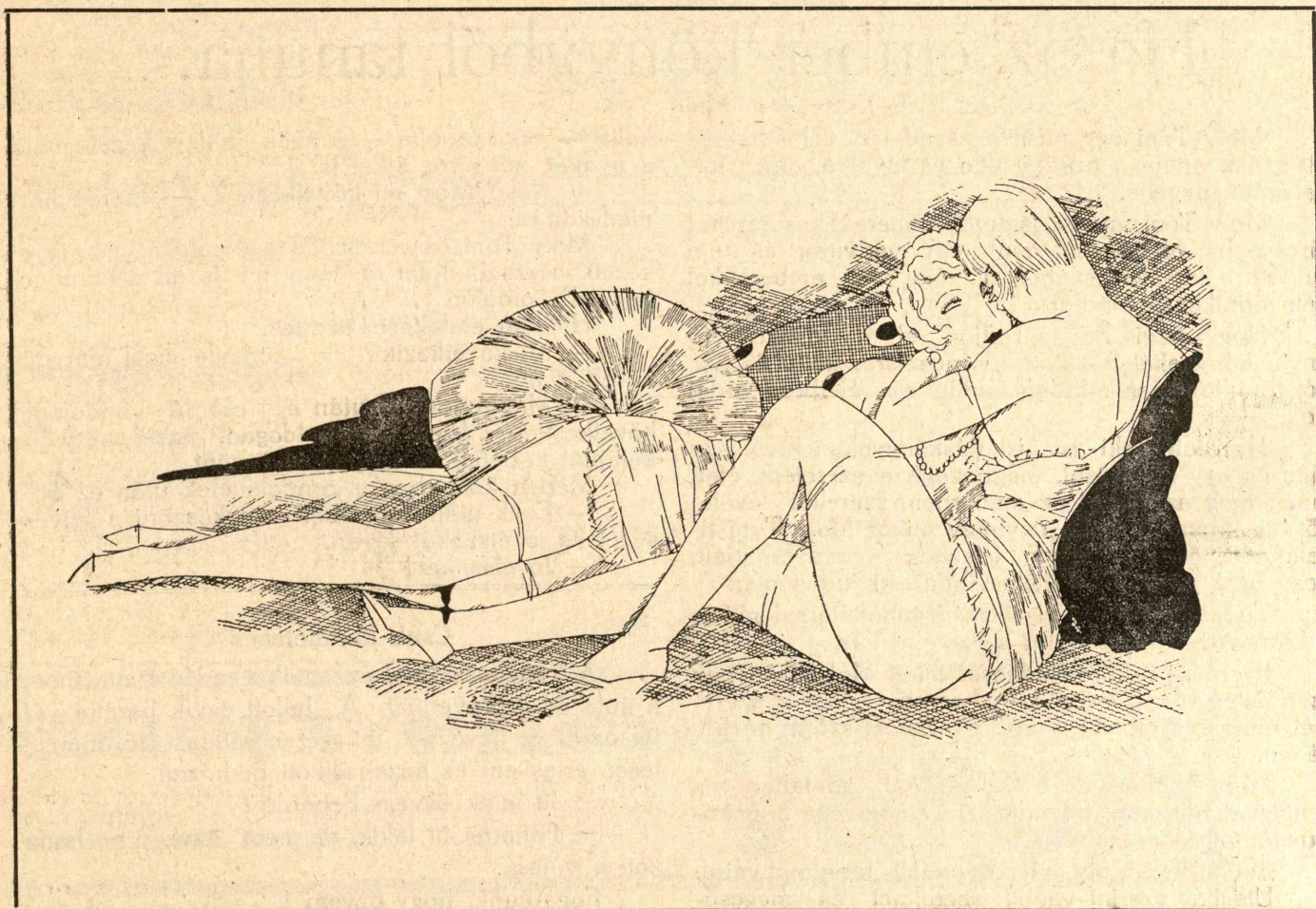
Ó, Verona, borzasztó volt. Utálatosat tett velem az az ember. Letépte rólam a ruhát... Az ágyra lőkött... Harapta a testemet, mint egy őrült. Csupa kék és zöld a bőröm. Folyton csókolta a számat, pedig olyan bűdös lehelet csapott fel a torkából...

Undorodva a hányástól gyötörtetve rázkódott össze.

Verona asszony szánakozva nézte társnője vergődését. Saját sorsa jutott az eszébe. Hiszen ő sem különb ennél a leánynál. Ezt a zsák ltszitet ő is ép úgy szerezte.

— Bizony, gyalázatos ez a mi életünk. De mit tehetünk ellene?

Beatrix szomorúan hallgatta. Ugyan mit ér ez neki már? A szerencsétlenség megtörtént, amin nem lehet többé változtatni. A legalávalóbbnak képzelte magát a világon élő összes teremtmények között. Sívár, kietlen színben tűnt fel előtte a holnap. Azt

el sem tudta képzelni, hogy így is lehet élni. Verona asszony hiába példálózgatott előtte, hogy ő maga is a testét adja oda a katonáknak, különben éhen veszne a porontyaival. Vannak a városban sokan, akik hasonlóképpen cselekszenek. Sőt ijesztő nagy a számuk. Aki még abban a korban van, hogy a szemnek tetsző, az mind prostituál — az evésért! Hogy egyszer jóllakhasson. Odaadja magát olyan embereknek, akiket utál, ha nem is gyűlöl, de örül, ha megszabadul tőle. Más menedék nincsen számára. Az éhes gyomor mérges követelődzése ellen a becsületesség gondolata gyöngé. Talán kevesen vannak, akik nem törődnek a lealázó helyzettel. Noha tenni ez ellen még az eddig legerkölcösebb életet élők sem tudnak. Itt a háboruban csak a durva kiméletlenség vak és perverz ösztöne vezeti a férfiakat. Legázolják a nőt, aki védtelen...

Verona asszonynak ekkor hirtelen eszébe jutott, hogy egyszer már huszonöt korbácsütést kapott az éjszakai kóborlásaiért a csendőrsőn. Még most is érzi az ütések nyomát. Eszébe jutott, hogy igyekeznie kellene haza, mert ha az őrárat elcsipi, vége van, újra el kell szenvednie a megalázó megmeztelenítést és a huszonötöt.

— Jöjj haza, édesem, mert az őrárat itt ér bennünket.

A leány bágyadt mozdulatot tett. Alig tudott a lábaira állni. Az egész testét elálta a zsibbadás. Az őráratról való félelem azért benne is felébredt. Nem akarta magát kitenni annak, hogy egy csomó idegen férfi előtt meztelenül kelljen a deresre feküdnie.

eltekinve az ütlegek irtózatossá kinjaitól.

Szóltanul mentek végig a sikátoron. Ekkor fel-tűzött szuronyokkal jött a katonai őrség.

Végünk van! — sikitott halkan Verona.

Az őrárat oda érkezett. Meglátta a falhoz lapuló nőket.

— Mit kerestek itt?

Megnézték a zsákokat.

— No, persze, lopták ezek a ringyók! — vélekedett a káplár.

— Tévedsz, — szólt Beatrix határozott hangon. Ezt én ruhamosás fejében kaptam. A katonák adták.

— Hát ilyenkor kell az utcán csatangolni? Beviszlek benneteket és kaptok huszonötöt a feneketekre.

Megragadta a leány karját és előre lódította.

Mars, te gyalázatos! Majd adok én neked lófrálni éjjel.

Mielőtt a leány szólhatott, vagy védekezhetett volna, a káplár maga előtt lökdöste, hajtotta. Ha a leány egy pillanatra megállt, olyat lökött rajta, hogy majd orra bukott.

Verona asszony kétségbeesetten nézett utána. Két kezét összecsapta és halkan sirt. A zsák ott maradt az utca közepén. Azon töprengett, mi lesz most ezzel a leánnyal? Ezek a durva katonák borzasztóan elbánnak vele. Pláné, mert csinos és fiatal a teste. De aztán nem sokáig töprengett ezen, nyögve felemelte a liszteszsákokat és megindult hazafelé...

Ha az ember könyvből tanulja...

Moly Tóni egy pusztai zsentlmén volt szegény, ott szülte anyja a pusztá ölen és távol a világ forgatagától nevelte.

Moly Tóni nem ismert embereket, nem járt társaságba, olyan volt, mint egy vadvirág és nem ismerte a társaság szabályait, nem az emberekkel való érintkezés módját...

Hogy mégis ne maradjon el a világtól, jó anyja könyveket hozatott a pusztára, hogy fia abból tanuljon meg mindent, amit az életben tudni kell.

Hozatott neki az iskoláskönyveken kívül egy tánc és egy illem tant, meghozatta a szerelem élet-tanát, meg az állatot az emberben, szerelmi levelezőt is hozatott neki, úgyhogy mikor Moly Tóni tízennyolc éves korában felszedte vézna csontjait, hogy belé menjen az életbe, mindent tudott már.

Tudott illendően viselkedni, tudott társalogni és a könyvekből megtanulta a szerelmet is.

Ilyen nagy könnvtudással állott Moly Tóni egy szép estén a temesvári Lloyd-soron, mikor a szerelem rámosolygott egy szép és fiatal szőke nő képeben.

Moly boldog volt a hódításának tudatában és a hölgyet büszkén, dagadó szívvvel követte a petró-leumlámpás kis szobába.

Leültek és Moly visszagondolt tanulmányaira. Utasítás szerint vallott szerelmet és megcsó-

kolta — mint tanulta — a szőke hölgy kezét, majd a nyakát, sőt piros ajkát is.

— Nos? Most mi következik? — kérde harmadszor is.

Moly Tóni összeráncolta a homlokát és igyekezett visszagondolni rá, hogy mi is áll a harminc-negyedik oldalon.

Hirtelen emlékezni kezdett.

— Mi következik? — sürgette most már dühösen a nő.

— Már tudom. Ezután egy csomó gondolatjel következik, — felelt Tóni boldogan, azzal vette a kalapját kabátját és szépen elköszönt.

Mert a könyvben a gondolatjelek után ez állt:

— Ezek után az ember megköszöni a szíves-séget és jó éjszakát kíván.

— Jó éjszakát!

Csak kiméletesen

A kártyaasztalnál az egyik vendéget megütötte a guta és szörnyethalt. A halott egyik barátja vállalkozott az özvegyet a szerencsétlenségről kiméletesen értesíteni és azzal állított be hozzá:

— Itt lakik özvegy Fehérné?

— Fehérné itt lakik, de nem özvegy — hangzott a válasz.

Fogadjunk, hogy özvegy!

Vasgerendák és betonvas

nagy raktár és gyári vagonszállítás

Jäger József és Péter

vaskereskedőknél

Timișoara Józsefváros, Hu-yady-ut 33
Telefon 326. 52

WALTRICH

női és férfi fodrász

Timișoara, Gyárváros, Fő-ucca,
Kossuth tér 1. sz.

Speciális, tartós hullámosítás,
hajfestés, vizhullám stb. (39)
Modern kozmetikai intézet, szépség-
ápolás

Tyúkszemvágásra, szakember kezelé-
se mellett külön osztály.

Link Gyula

fogászati műterme

Timișoara, Szt. György tér

Arany Szarvas épület (28)

Alkalmi

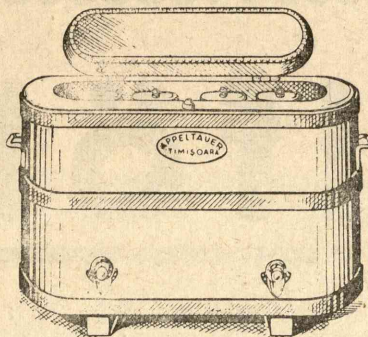
ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Joan Dumoniu

órás és ékszerész

Timișoara IV. Str. Iancu
Văcărescu 25 (Beingasse.)

Fagylalt kon- zervátorok

gyönyörű és szolid kivi elben kaphatók

őzv. Appeltauber Gusztávné

hordógyár, Timișoara, IV.

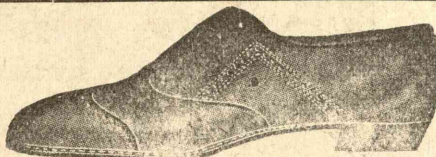
Str. Gen. Foch (Józsefváros, Fröbl. u. 6. sz.
alatt. Telefon 907. Alapítva 1880-ban.

Olcsó árak! Elsőrendű kivitell!

Elegáns tavaszi és
nyári divatcipők:

Rácz Andrásnál

Timișoara, I. Hunyadi ucca 10

Martin J.

Férfi és női fodrász, hajfestés és manikűr-szalón.

Timișoara, IV Kossuth Lajos ucca 21. szám.

Parfumeria Kertész Lajos

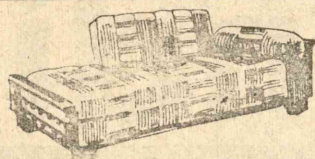
Timișoara, Gyárvá-
ros, Fő u. 31.

Legfinomabb francia illatszerek, továbbá szappan, puderek és pipere
cikkek legolcsóbb bevásárlási forrása. (34)

Müller

a legszebben tisztít, fest, vasal

Timișoara, Gyárváros

Ha modern bútort akar vásárolni

tekintse meg

Podraczky Ferenc

butorüzletét

Timișoara
Coronini tér 20. Gyárváros

„GUMMOZIT“

Grafikai műintézet és bélyegzőgyár

Olcsón és gyorsan készít nyomtatványt és bélyegzőt

Timișoara, Piața Sf. Gheorghe 4

Dauerwellen

világhírű Vella géppel, tartós ondulálás. — Nem göndör,
hanem hullámos. — Leszállított árak mellett garanciával
szalonjában, Timișoara, IV. Kossuth Lajos u. 6.

Várőri

Külföldi képviselet!

Előkelő régi külföldi Könyv és Lapkiadóvállalat, mely Európaszerte bir képviselletekkel, át adná vezérképviseletet egész **Magyarország** és **Ausztria** részére, avilis. komolv reprezentáló személynek. Ha nem szakmabeli, kioktatjuk és megfelelő direktivákkal látjuk el. Munkabíró nyugdíjasoknak, leépített köz- és magántisztviselőknek igen alkalmas elhelyezkedési lehetőséget garantál. Több éves szerződés mellett, állandó és nyugodt megélhetés biztosítva. A képviselet átvételéhez 1500 Pengő illetve 2000 Schilling készpénzavadék megkivántatik. Részletes leveleket „Állandó megélhetés” jelige alatt e lap kiadóhivatala továbbít.

Ausländische Vertretung!

Vornehmes, altes, ausländisches Buch- und Zeitungsverlagsunternehmen, welches überall in Europa vertreten ist, möchte die Generalvertretung für ganz **Ungarn** und **Österreich** einer agilen, ernsten und repräsentierenden Person übergeben. Wenn er kein Fachmann ist, so bilden wir ihm aus und versehen ihm mit den nötigen Direktiven. Für Arbeitsfähigen Pensionisten, abgebauten öffentlichen und Privatbeamten garantiert es eine sehr geeignete Platzierungsmöglichkeit. Nebst mehrjährigem Kontrakt, ein ständiges, ruhiges Leben gesichert. Zur Übernahme der Vertretung ist 1500 Pengő, resp. 2000 Schilling Baargeldkaution notwendig. Ausführliche Briefe unter „Ständige Existenz“ sind an die Administration dieses Blattes zu richten.